

► **Els interessos de Turquia**

Roda el món // Pàgina 18

Les amenaces d'invasió per part de Turquia al nord de l'Iraq són, segons asseguren els seus polítics, per "perseguir terroristes". Però tot apunta que podrien existir altres raons.

► **35 anys de Ronda**

Què es cou // Pàgina 22

El 1972 naixia un despatx d'advocats per defensar les classes populars. Des d'aleshores, el Col·lectiu Ronda ha treballat per la transformació social, la defensa dels drets i l'economia social.

► **Mostra de cinema àrab**

Expressions // Pàgina 24

A Sant Feliu de Llobregat s'ha pogut gaudir d'una sèrie de pel·lícules inèdites al nostre país, que mostren un cinema que trenca els tòpics sobre el món àrab de l'integrisme i el vel.

directa

setmanari de comunicació

núm. 67 // 24 d'octubre de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Peña Nieto

ADIF oculta les esquerdes al polígon Gornal

» Així està el pati // Pàgina 13

HAN APAREGUT ARREL DEL TÚNEL DEL TAV

Els tècnics d'ADIF supervisen, mesuren i estudien les esquerdes cada dia. Han comprovat que algunes de les que afecten els edificis de quinze

pisos de l'avinguda Vilanova han crescut durant les últimes setmanes. Es troben a la base dels edificis, a pocs metres d'on es van produir els esvo-

rancs i el desplaçament del mur de contenció dels Ferrocarrils Catalans. La política informativa sobre aquests incidents és de mínims i no se'n parla.

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Augmenten les vies ràpides i l'alta velocitat

L'estat espanyol és el segon estat amb més quilòmetres d'autovia i autopista construïts, només superat per Alemanya, i el primer en termes relatius, si tenim en compte els vehicles o els habitants existents. Les previsions són que, l'any 2012, l'Estat espanyol tingui més de 17.000 quilòmetres d'autovia i autopista.

El 45% del pressupost del Pla Estatal d'Infraestructures i Transports es destinarà a construir 6.000 quilòmetres d'autovies i 9.000 de Tren d'Alta Velocitat. Aquest Pla ja ha estat amonestat per la Unió Europea per les seves conseqüències sobre el medi ambient de la península Ibèrica. En la mateixa línia, més de la meitat de les inversions previstes per la Generalitat en matèria de ferrocarrils fins el 2026, a través del Pla d'Infraestructures i Transports de Catalunya (PITC), està pensat que es destinin a l'Alta Velocitat

El tema de la setmana parla de la situació de les infraestructures que esquarteren el territori català i aguditzen conflictes socials i mediambientals.

» Així està el pati // Pàgina 11

Desallotjades les famílies de Bon Pastor

Albert Garcia

» Així està el pati // Pàgina 9

El sector del metall comença un procés de lluita unitària

Mercedes Benz ha decidit tancar la seva fàbrica a Bon Pastor (Barcelona). Pretén incorporar una meitat de la plantilla a una empresa en suspensió de pagaments i traslladar l'altra meitat a Vitòria. La situació estratègica d'aquesta gran nau fa témer que al darrere hi hagi una important operació immobiliària.

» Roda el Món // Pàgina 19

Temps foscos al País Basc

Sembla que la situació sempre spot empitjorar en un País Basc immers en un "sot llarg i profund", segons l'anàlisi de la conjuntura actual que ha fet la periodista Teresa Toda.

Editorial

Foto d'impacte... sobre la població

Un acte propagandístic per tal de fer-se la foto ha degenerat en una situació de bloqueig en els mitjans de transport que ha afectat prop de 160.000 persones, especialment de les poblacions del Baix Llobregat i el Garraf. L'horitzó del 21 de desembre com a data perquè Zapatero pugui tallar la cinta d'inauguració del Tren d'Alta Velocitat (TAV) a l'Estació de Sants de Barcelona va forçar unes dinàmiques de treball accelerades i insostenibles a les obres. Com ja avançàvem al número 60 de la DIRECTA, s'ha posat en perill la vida dels operaris —fins ara tretze víctimes mortals en el tram Lleida-Barcelona— i, a més, s'ha bloquejat, afectat o alterat la vida quotidiana de centenars de milers de persones amb sorolls, brutícia i talls de carrers i vies de circulació. Les empreses Sacyr i OHL-Guinovart, encarregades del tram d'obres entre Bellvitge i Sants, són les responsables directes d'haver injectat ciment sobre el túnel de FGC que ha cedit i ha provocat un problema estructural greu molt difícil de reparar. Però les constructores van rebre l'encàrrec del Ministeri de Foment (Magdalena Álvarez) i del Departament de Política Territorial (Joaquim Nadal), l'encàrrec del govern que volia fer-se la foto el 21 de desembre i que postulava que no hi havia cap problema, que tot anava al ritme previst. Són els mateixos que ens han fet creure durant anys en la necessitat del TAV, els que han invertit milers de milions d'euros en transport elitista mentre abandonaven les inversions al densificat servei de Rodalies. Probablement el 21 de desembre no hi haurà inauguració, però aquesta es farà tard o d'hora. Les usuàries de RENFE hauríem de promoure un boicot a la foto oficial. Per homenatjar els tretze operaris morts i per evitar la benvinguda a una infraestructura innecessària i elitista. El dia D repiquem la cassola, fem sonar el xiulet i boicotegem la foto oficial.

Pensem, doncs existim

Periodistes 'del rotllo'

✉ Roger Palà
/directa@setmanaridirecta.info/

Fa onze anys que faig de periodista, és a dir, no gaire temps. Vaig començar als disset anys a Gràcia TV i, des de llavors, no he parat. Als disset ja era "del rotllo". (Aclariment: en aquest article, ser "del rotllo" vol dir ser d'esquerres i independentista i, a més, que es noti). Ser periodista i ser "del rotllo", l'any 1996, et convertia en una raresa. En un sector controlat per l'espanyolisme, ser independentista i que se sàpiga et limita força a l'hora de desenvolupar-te professionalment. Per tant, l'any 1996, si eres del rotllo i volies dedicar-te a la producció d'ideologia, feies Polítiques, Sociologia, Filologia o muntaves un bar.

En tots aquests anys —ja hem dit que pocs— han canviat algunes coses. Moltes a pitjor: precariat

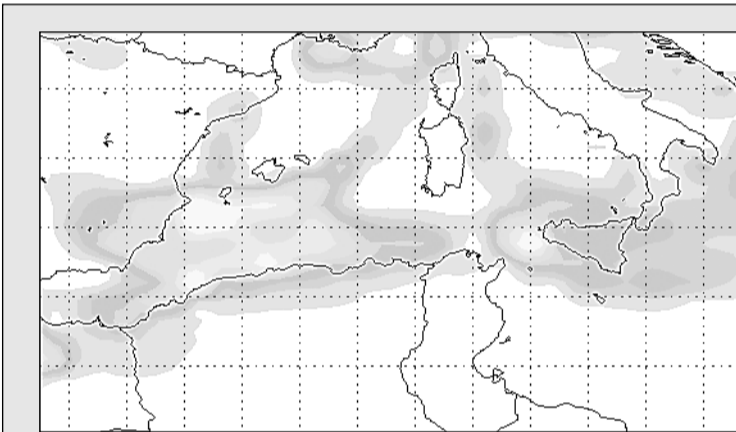
laboral en augment, pressions a les redaccions a l'hora d'exercir l'ofici i una creixent decadència professional, que té com a resultat productes cada cop més infumables. Alguna, però, ha canviat a millor. I és que, avui, no és tan difi-

dentisme ha passat de ser quelcom anecdòtic a ocupar espai als mitjans i a ser percebut com una cosa normal. La socialització de l'independentisme —amb conseqüències com l'ascens d'ERC, la normalització de l'estelada o l'esclat de grups de rock combatiu en català— han facilitat que aquesta qüestió sigui d'actualitat permanent. I a més, hi ha una munió de mitjans d'informació alternatius —que abans no existien— on es pot treballar amb llibertat. Lamentablement, l'establishment de la professió —organitzacions professionals, jerarquies redaccionals— segueix en mans de l'espanyolisme. Tot i això, si en deu anys el panorama ha canviat tan profundament, això també canviarà. És cert que encara no tenim un diari obertament independentista però, si algun dia hi ha algú prou boig per tirar-ho endavant, hi ha planter. ☺

Hi ha planter per fer un diari independentista

cil trobar periodistes —o futurs periodistes— del rotllo. Hi ha hagut un procés de desacompliment i una presa de consciència que, sense gent formada en la matèria, no hi haurà capacitat per bastir l'espai català de comunicació. I un país sense espai és gairebé pitjor que un país sense estat.

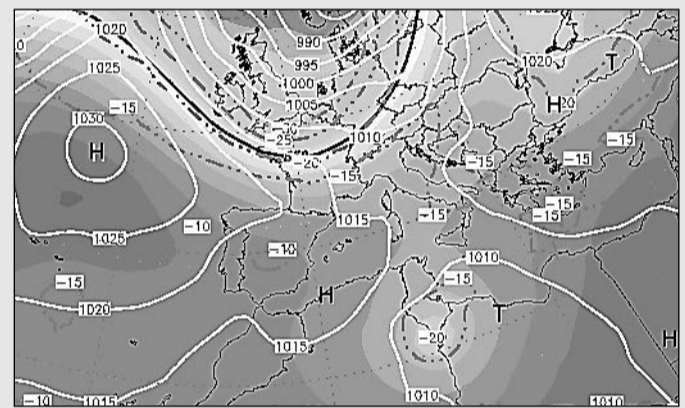
Són moltes les raons d'aquesta "sortida de l'armari". L'independen-

Pluges febles a la costa catalana durant el dijous 25 d'octubre.

Pluges dèbils

Entre el dijous 25 i el divendres 26 d'octubre podran caure algunes pluges dèbils a punts de la costa. Seran puntuals i intermitents. No es tractarà d'un nou temporal. El cap de setmana s'aclarirà el cel i les temperatures tornaran a refrescar. A partir de dilluns les baixes pressions del pol nord començaran a baixar de latitud i una massa molt freda envairà tot el continent europeu. L'afectació a la Mediterrània encara està per veure.

A partir del 30 d'octubre les baixes pressions de l'Àrtic enviaran aire fred.

Com s'ha fet?

Aquesta setmana vam tornar a muntar paradeta de la DIRECTA, aquest cop a l'acte multitudinari pel retorn de tots els papers de Salamanca. Ens va sorprendre el nivell de coneixement de l'existència del setmanari per part de molta gent d'un perfil absolutament transversal, no massa militant. En general, ja no hem de donar el pas d'explicar què és la DIRECTA, molta gent ja la coneix. Esperem que això sigui un indicatiu de futures subscripcions, el mecanisme més eficient de donar suport a la viabilitat i la sostenibilitat del projecte. A la pregunta de "Què puc fer perquè la Directa tiri endavant?", la resposta és senzilla: subscriure's.

Aquesta setmana també ens posem a primera línia de l'actualitat i destapem les esquerdes que han començat a aparèixer als edificis del polígon Gornal d'Hospitalet per culpa de les obres del TAV. Alguns periodistes ja sabien que existien, però no se n'ha informat per no alarmar la població. La mateixa opció informativa que es va prendre amb els primers esvorancs i ja se sap com ha acabat la cosa. També volem expressar tot el nostre suport als membres de la DIRECTA Lluç Salellas i Pere Cortada, processats per cremar fotos del rei.

Fe d'errades:

Al "Com s'ha fet" de la setmana passada donàvem la benvinguda a una nova col·laboradora: aquesta no es diu Anna, sinó Marta. També, a l'agenda de la setmana passada, on anunciàvem el centenari de *Solidaridad Obrera*, la web estava equivocada. La bona és: www.soliobrera.org.

El racó il·lustrat

Quechua

Qui som

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz *
Així està el pati: Jesús Rodríguez i Pau Cortina *
Roda el món: Guillem Sánchez *
Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló *
Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *
Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra *
La graella: Xavi Camós *
La Indirecta: Sergi Picazo

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Berta Alarcó
CORRECCIÓ
Laia Bragulat, Carles Biosca, Òscar Canudas i Laura Ruiz
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Miquel Correa

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
ilustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 23

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

☺ **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

Ⓜ **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Ⓝ **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» L'Estat espanyol és el segon estat amb més quilòmetres d'autovia i d'autopista construïts, només superat per Alemanya, i el primer en termes relatius, si agafem els vehicles o els habitants existents. Les previsions són que, l'any 2012, l'Estat espanyol tingui més de 17.000 quilòmetres d'autovia i d'autopista_

PAÏSOS CATALANS // RADIOGRAFIA DE LES INFRAESTRUCTURES

L'AVE s'endú més de la meitat de les inversions pels propers vint anys

Els ecologistes denuncien que el Pla de Transports de la Generalitat incompleix la normativa ambiental europea

Obres de l'AVE a l'alçada de Bellvitge

☞ **Lluc Salellas**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Govern de la Generalitat de Catalunya, a imitació del que va fer un any abans el govern espanyol, té previst potenciar les vies de comunicació per carretera (1.500 quilòmetres nous d'autovies) i, en l'àmbit ferroviari, l'alta velocitat. En aquest sentit, més de la meitat de les inversions previstes pel Govern d'Entesa en matèria de ferrocarrils fins el 2026, a través del Pla d'Infraestructures i Transports de Catalunya (PITC), està pensat que es destinin a l'Alta Velocitat, deixant de banda, per exemple, el metro o el ferrocarril convencional. De fet, si descomptem les aportacions de la Generalitat en el Pla Director d'Infraestructures (2001-2010), es pot observar que el 80 per cent de les inversions considerades com a prioritàries es destinaran a potenciar i construir la línia del Tren d'Alta Velocitat. Aquest és només un exemple, segons l'entitat Ecologistes en Acció, que el Pla d'Infraestructures i Transports de Catalunya que es va presentar l'any passat és un autèntic "despropòsit" a nivell ecològic, territorial i social per a Catalunya. I és que els mateixos ecologistes han calculat, per exemple, que el PITC ens converteix en la segona zona d'Europa amb més carreteres per habitant (aproximadament 25 quilòmetres per cada 1.000 habitants), només superada per la resta de l'Estat espanyol. Algunes

d'aquestes dades van portar Ecologistes en Acció a presentar al·legacions contra el pla perquè, segons ells, el PITC incompleix de forma clara la legislació europea en matèria de preservació del medi ambient. De moment, el Pla d'Infraestructures continua endavant, tot i que des de les entitats ecologistes es confia que la Comissió Europea actuï de forma semblant a com ho va fer amb el Pla d'Infraestructures Espanyol. En el cas estatal, la Comissió Europea va advertir al govern espanyol que el seu pla era contrari a les polítiques europees de transport i que seria necessari que canviés. Cal recordar que el Pla d'Infraestructures estatal inclou projectes faraònics en espais encara molt verges, com ara l'autovia entre Conca i Terol, o l'Alta Velocitat entre Madrid i Càceres.

El govern deixa de banda el metro i el ferrocarril convencional

► **Model de desenvolupament**
Aquest model de desenvolupament d'infraestructures està essent molt criticat des dels moviments socials per diferents punts de vista, més enllà de l'agressió al territori que pot significar, també a través del transport de produc-

tes nuclears, línies de molt alta tensió, etc. Un exemple, que ja acostuma a ser un clàssic aquests dies, és la conseqüència directa que té la construcció de la línia d'Alta Velocitat en el sistema de rodalies. Aquest, però, és un exemple concret d'una política més general que Alfons Bech, delegat sindical de Renfe, defineix com a privatitzadora, neoliberal i que provoca problemes als usuaris, però també als treballadors. De fet, diversos analistes han qualificat els errors de rodalies o l'apagada de llum de Barcelona com a resultat d'aquesta política neoliberal que s'ha estat estenent arreu del continent durant els darrers anys.

► **Radiografia actual de les infraestructures i del territori**

En el marc de tota aquesta discussió sobre el futur de les infraestructures i el territori, el setmanari Directa ha volgut buscar quina és la perspectiva actual i de futur de les infraestructures en diversos punts dels Països Catalans. En alguns casos són exemples concrets i en d'altres més genèrics. Tots ells, però, volen ser una mostra -en cap cas completa- per tal de veure de forma més específica quina és la situació més enllà de la ciutat de Barcelona i, per veure, també, si existeix realment un desenvolupament de les infraestructures adaptat al seu entorn o si, per contra, ens trobem davant d'un desenvolupament on prevalen els criteris econòmics. ☞

RADIOGRAFIA COMARCA A COMARCA

EL MARESME

El col·lapse crònic

☞ **Directa Maresme**

El Maresme pateix un col·lapse crònic en la seva mobilitat, expressió d'un col·lapse general del model de desenvolupament basat en el consum dels recursos naturals, especialment del territori.

Les bases d'aquest model, enfocades en la preeminència del cotxe privat, es remunten a la dècada dels 70, amb la construcció de la primera autopista de peatge de l'Estat (Barcelona-Mataró), que va ser perllongada als anys 90 fins a Palafolls. L'establiment del sistema vial dual (N-II col·lapsada i perillosa i via ràpida de pagament) data d'aquesta època i encara és vigent.

Actuacions posteriors, com l'autovia Mataró-Granollers, reforcen aquest model.

L'estructura ferroviària és, essencialment, idèntica a la de l'any 1848 i tan sols connecta eficaçment amb l'àmbit metropolità barceloní. Els pobles de l'interior s'articulen de forma precària amb una xarxa de transport públic deficient i la connexió amb les comarques gironines és inexistent.

Les solucions proposades des de les institucions i alguns col·lectius veïnals no fan sinó reincidir en les lògiques que ens han dut fins aquí: promoció de l'ús del cotxe privat i consideració de la xarxa pública com a merament subalterna.

EL VALLÈS

Una obra monumental

☞ **Directa Sabadell**

Cada cop hi ha un consens social més ampli sobre la necessitat de solventar els problemes de mobilitat que pateix l'àrea metropolitana de Barcelona. Buscar consensos també en com fer-ho és el que va portar a crear fa quinze anys la Campanya Contra el Quart Cinturó (CCQC), que durant aquest temps ha protagonitzat nombroses i participatives mobilitzacions.

La proposta de les administracions espanyola i catalana planteja la creació d'una monumental obra vial sota el nom de Quart Cinturó. Aquesta construcció comportaria

greus impactes ambientals a diferents punts del Baix Llobregat, el Vallès Occidental i el Vallès Oriental. Les obres han començat per la zona de Can Trias (Viladecavalls), sense que les administracions hagin precisat com esmenaran l'impacte sobre la Xarxa Natura 2000 del tram d'Abrera. La CCQC ressalta que no es resoldran els problemes de mobilitat de l'àrea metropolitana sense parar atenció en primer lloc a la xarxa secundària de carreteres i, en segon lloc a la millora i ampliació de la xarxa ferroviària en el que s'ha presentat amb el nom de Quart Cinturó Ferroviari

RADIOGRAFIA COMARCA A COMARCA

EL PENEDEÈS

Peatges i macropolígon

Bel Zaballa i Xavier Cols

El Penedès tampoc se salva de les grans infraestructures que envaeixen el país. Trobem exemples en la construcció de peatges, el parc eòlic, el Quart Cinturó o el CIM. Com explicàvem la setmana passada, el projecte del Ministeri de Foment per suprimir el peatge de Martorell passa per la construcció, en sòl no urbanitzable, de tres peatges a l'alçada de Vilafranca, cosa que ha originat una campanya de la CUP en contra. Per altra banda, el govern del municipi de Pontons preveu construir dos parcs eòlics amb més de 30

aerogeneradors, que ocuparien prop de 400 hectàrees, en una zona de gran valor ecològic. Al Baix Penedès, la Generalitat té previst construir-hi el CIM, un macropolígon que s'ubicaria entre els municipis de l'Arboç i Banyeres. Aquest projecte ocupa 184 hectàrees i ha generat una forta oposició entre els habitants de la zona, organitzats en la plataforma No Fem el CIM. El Penedès també es veu afectat pel Quart Cinturó, que en el tram Abrera-Vilafranca ha estat batejat pel conseller Nadal com a "desdoblament de la N-340", amb l'única intenció de confondre la ciutadania.

BAIX LLOBREGAT

Esquerdes i degradació del medi

Directa Baix Llobregat

La comarca del Baix Llobregat és un exemple clar de l'impacte que té sobre un territori la concepció de les infraestructures des d'una perspectiva centralista i amb una visió economicista. En primer lloc, l'ampliació del Port i l'Aeroport a la zona del Delta del Llobregat ha deixat aquesta reserva natural en un estat de degradació alarmant. És un projecte que s'està executant des de fa dècades i que ha suposat el desviament del riu Llobregat, la cimentació de zones humides i la tala

de boscos centenaris, entre moltes d'altres afectacions. El debat sobre el seu impacte mediambiental ha quedat amagat darrere el de la competència Barajas-Prat, el culebró d'Iberia o la construcció d'un pol econòmic al sud d'Europa que doni "competitivitat econòmica" a la capital. El tercer impacte es troba en l'arribada del TAV, que en aquests moments està produint el col·lapse continu del transport públic i l'afectació diària de milers d'usuaris. En la construcció del seu pas pel Prat de Llobregat, ha suposat més de 400 denúncies per les esquerdes

que han aparegut als habitatges a causa de les obres i, a l'Hospitalet, durant la darrera setmana ja hi ha hagut cinc esllavissades de terrenys, a part de les molèsties constants que suposen les obres (durant les 24 hores del dia) per milers de veïns. Per últim, el Pla Caufec o Porta BCN, a Esplugues, també es vol relacionar amb el suposat debat energètic i, amb l'excusa de les mancances elèctriques i de la seva modernització, pretenen construir habitatges de luxe i oficines a la darrera zona verda d'aquesta banda de Collserola.

COMARQUES GIRONINES

Un laberint d'infraestructures

Directa Girona

Directa Girona

En pocs anys, el paisatge de les comarques gironines canviarà radicalment a causa del gran nombre d'infraestructures que està previst construir o ampliar.

Xarxa viària

El corredor que formen l'A2 (antiga Nacional II) i l'autopista AP7 des de Maçanet de la Selva fins a la frontera serà el que experimentarà una transformació més gran, amb l'ampliació de l'autopista a tres carrils i el desdoblament de la nacional. A més,

s'estan desdoblant altres infraestructures: eix transversal, C35 entre Vidreres i la Costa Brava, i l'autovia que formarà l'anella de les gavarres. La finalització de l'eix Vic-Olot, des de la sortida del túnel de Bracons fins a Olot, també està pendent d'execució.

Ferrocarrils

Pel que fa als trens, l'administració ha prioritzat el tren de gran velocitat (TGV) fins a França, que tindrà un traçat paral·lel a l'A2 i l'AP7. D'altra banda, la línia de tren convencional no experimentarà millores.

Energia

Pel que fa a les infraestructures energètiques, tot i la precarietat de la xarxa de distribució a les comarques gironines, Red Elèctrica Espanyola i Endesa han prioritzat la construcció de la línia de Molt Alta Tensió. A més de la línia, es construiran diverses subestacions elèctriques i s'ha previst fer una central tèrmica de cycle combinat al municipi de Besanó, al Gironès. Al mateix temps, està previst construir un parc eòlic al Port de la Selva, a l'Alt Empordà, en una zona d'alt impacte visual.

LLEIDA

Transport precari

Directa Terres de Ponent

Les comarques lleidatanes es caracteritzen per tenir unes infraestructures precàries. Si bé hi ha una xarxa de carreteres que arriba a totes les poblacions, el problema sorgeix quan no es disposa de transport privat per desplaçar-se. Manca una xarxa d'autobusos (a molts pobles només n'hi ha un al matí i un a la tarda i estan monopolitzats per l'empresa Alsina Graells) i només hi ha quatre línies de tren a l'interior del territori. Una d'elles només arriba fins la Pobla de Segur i l'al-

tra va a Barcelona via Manresa en quatre hores i amb vagons de tren de rodalies. La tercera línia està formada per quatre trens al dia assequibles per la major part de la població, però fan el trajecte en tres hores. La quarta és la del Tren d'Alta Velocitat, que ha suposat la divisió de l'horta en dos. És en aquest mateix territori on es projecta construir una ampliació de la variant sud de Lleida. La Plataforma Salvem l'Horta s'hi oposa. Finalment, caldrà veure què ens reserva el futur: fa temps que es parla d'una autovia a l'Aran.

PAÍS VALENCIÀ

El dany col·lateral de Marina d'Or

Directa La Plana

Un cas concret dels abusos que es produeixen sota l'excusa del turisme és el de l'espai natural del Desert de les Palmes, a la comarca de La Plana. Gairebé quatre milions de metres quadrats d'aquesta zona protegida estan amenaçats per la construcció del vial Cabanes-Orpesa, que suposarà grans beneficis

per Marina d'Or. Aquesta carretera s'ha de convertir en la principal via de comunicació entre el complex turístic i el futur aeroport de Castelló, tot facilitant l'expansió il·limitada d'un projecte que, avui per avui, ja suposa més de 30.000 apartaments i afecta un total de 19.300.000 metres quadrats de terrenys, ubicats als municipis d'Orpesa i Cabanes.

En eixos moments, el projecte de carretera es va materialitzant, encara que supose una vulneració de la Llei d'Espais Naturals i del propi Pla Rector d'ús i gestió del Paratge Natural del Desert de les Palmes. La Plataforma Salvem el Desert està duent a terme, des de fa anys, tota una sèrie d'accions, mobilitzacions i recursos legals per tractar d'aturar aquesta infraestructura.

» El 45% del pressupost del Pla Estatal d'Infraestructures i Transports es destinarà a construir 6.000 quilòmetres d'autovies i 9.000 de Tren d'Alta Velocitat. Aquest Pla ja ha estat amonestat per la Unió Europea per les seves conseqüències sobre el medi ambient de la península Ibèrica_

500 m

61AB

Destrucció
Precarietat

Arxiu

RAÜL VALLS // DE LA PLATAFORMA SALVEM LES VALLS

“Estem creant una xarxa que respon a unes necessitats econòmiques exteriors”

Raül Valls és membre de la plataforma “Salvem les Valls” (www.salvemlesvalls.org). Aquesta entitat va néixer el 1995 i aplegava un conjunt de persones que estaven en contra de la construcció de l'eix Vic-Olot. També és membre del Centre per a la Sostenibilitat Territorial (www.centresostenibilitat.cat), una associació que aplega entitats ambientalistes i moviments en defensa del territori, professors i investigadors universitaris, agents econòmics i professionals.

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info/

Creus que Catalunya és com una casa en obres?

M'atreveixo a sentenciar que, en aquests moments, Catalunya és una gran casa en obres. No fa falta moure's gaire per trobar-se en una situació constant de provisionalitat. Tenim mil exemples al nostre voltant, començant per les obres ferroviàries de l'AVE, que curiosament és un dels mitjans més elitistes -realment el podran utilitzar molt poques persones- però, en canvi, ens afecta negativament, d'una manera molt democràtica, a tots i totes.

Creus que aquesta transformació del paisatge afecta la manera de viure de les persones?

És clar, i de moltes maneres diferents. Un dels greuges menys considerats, potser, però alhora el més visceral, és la impossibilitat d'identificar-se amb l'entorn. Aquests llocs on has crescut i que coneixes... i que, de cop, els transformen... potser és el que fa sortir

més persones a cridar. Després, evidentment, hi ha altres raons, més racionals, que impacten en la teva vida quotidiana. Un exemple seria la contaminació, o la desaparició dels conreus (i la pagesia que desapareix quan els camps desapareixen), les urbanitzacions que es construeixen del no-res i que no tenen caràcter, que neixen forçades.

“Quan parlem d'infraestructures ens referim a grans equipaments que serveixen als sectors econòmics preponderants”

Quan es projecta la MAT, o el TGV... per a qui són necessàries aquestes infraestructures?

Quan parlem d'infraestructures, en aquest país, parlem de grans equipaments que serveixen als sectors econòmics més preponderants. Pensem en l'ampliació de l'aeroport del Prat, en l'ampliació de la zona portuària. Tenim la idea de Catalunya com a via de pas, de comunicació, però no per a les persones que hi viuen. Estem creant una xarxa que uneix les centrals nuclears del nord d'Àfrica amb la resta d'Europa, que respon a unes necessitats econòmiques

exteriors, però després tenim una xarxa elèctrica urbana totalment obsoleta. Mira les apagades de llum d'aquest estiu a Barcelona... Com a filosofia de fons, aquells que defensem l'autodeterminació, hauríem d'entendre que també és necessari no dependre de les energies externes.

Quina diferència hi ha entre el govern de Convergència i Unió i el Tripartit?

No és el canvi que molts volíem, però han aparegut debats que fins ara havien estat impossibles. És cert que hi ha una posició contradictòria dins del mateix govern, però és un tema políticament més transversal del que a vegades sembla. Tota la política de plans territorials que s'ha dut a terme crec que és important, una societat necessita un planejament urbanístic. Evidentment, cal que aquests continguts es posin en pràctica, llavors ja ens barallarem. Són avenços molt tímids, molt més del que voldria. Però, pel que fa a allò que defensàvem fa deu anys des del moviment de Salvem les Valls, estem millor. S'ha generat un debat social que no existia, i ha coincidit amb els darrers tres o quatre anys. S'està debatent la necessitat d'una carretera com Bracons, o el Quart Cinturó, i això sempre és positiu.

Creus que es té en compte l'opinió de la ciutadania?

Pel que fa al discurs, hi ha sectors que sí. Com a mínim, per escoltar-nos sí que se'ns té en compte. Però no n'hi ha prou amb això, fa falta que puguem incidir més en les decisions, és clar. El cert, però, és que cada vegada hi ha una ciutadania més organitzada,

a més a més, no es limita a una posició de consciència, sinó que han anat sortint tècnics que donen resposta als estudis del govern i que els qüestionen al mateix nivell. L'engranatge que ens frena no és només el polític, també existeix un engranatge tecnocràtic que ens dificulta cada pas que fem. Un exemple seria que el director general de carreteres continua essent el mateix que en el govern de Convergència. És una decisió molt encarada cap a la continuïtat.

“Estem creant una xarxa que uneix les centrals nuclears del nord d'Àfrica amb la resta d'Europa, responent a necessitats econòmiques exteriors”

El desgavell urbanístic del litoral valencià ha fet que la Unió Europea portés l'Estat espanyol al tribunal d'Estrasburg. Servirà d'alguna cosa, o el mal ja està fet?

Crec que tots els camins que s'emprenguin seran positius. Tant és que sigui una caminada, un manifest, una performance, qualsevol

proposta que faciliti el debat públic servirà d'alguna cosa, no crec que hi hagi només un sol discurs bo, una sola manera d'enfocar el tema. Sempre hi ha gent que pregunta: i això de què servirà? Entenc que anar a Estrasburg no servirà de res, en si mateix no transcendirà gaire, tot i que és molt gruixut que es posi en dubte el model de desenvolupament territorial d'un país! Un fet concret potser no serveix de res, però és la batalla de les idees, i no se n'ha de descartar cap.

Creus que a Catalunya estem en una situació semblant a la del País Valencià?

Aquí a Catalunya vam tenir un model d'urbanització que, els anys 60 i 70, ja donava molt per parlar. Crec que el mal major ja el vam fer en aquella època. Se m'escapa l'explicació de perquè no estem en la mateixa situació que els valencians, es deu a un conjunt coincidències econòmiques, polítiques, geogràfiques... Crec que ara estem en un moment de contenció, però el futur vindrà amb el decreixement. Començarem a recuperar els camps de conreus, compactarem les urbanitzacions, recuperarem el curs natural dels rius... A altres països d'Europa ja comença a existir. Potser aquí encara no és el moment d'aquesta batalla. Al final, Bracons s'ha fet, però, tot i així, crec que hem aconseguit que existís el debat sobre la construcció d'una carretera i que tot el poble pensés sobre el tema. Fa vint anys, això hagués estat impensable. Crec que ara som més conscients que la nostra qualitat de vida està en perill. ☺

Impressions

Raül García-Duran. Professor d'Economia Aplicada

/opinio@setmanaridirecta.info/

12 d'octubre: més de 500 anys de resistència (i 2)

Al'últim article de la Directa parlava de Holloway i del seu llibre *Cambiar el mundo sin tomar el poder*, on assenyalava que sempre existeix el "poder-per" que el tenim tots i és un poder-per arribar més enllà, realitzar-nos individualment i socialment. Però, avui dia, també hi ha el "poder-sobre" (sobre nosaltres), del capital (i el seu instrument, l'Estat), que ens ho treu tot i ens aliena, de manera que el que fem és reproduir la dominació, perquè el capital s'apropia de la nostra subjectivitat i ens converteix en objectes, i només els objectes són apropiables... No es tracta, doncs, de canviar la societat a partir de prendre l'Estat -d'oposar un "contra-poder" al "poder-sobre"-, sinó de fer prevaler un "anti-poder", un procés de destrucció del poder-sobre i, per tant, també de l'Estat.

És clar que, això, no es fa d'un dia per l'altre, és un procés. Possible: el "poder-sobre" és una creació social i, per tant, la societat el pot destruir. Som una mosca

Som una mosca en una immensa teranyina, però podem anar desfent el seus nusos, si som capaços de recuperar la subjectivitat i el component social

en una immensa teranyina, però podem anar desfent el seus nusos, si som capaços de recuperar la nostra subjectivitat i el nostre component social. Un element que implica la multiplicitat de la lluita, contra tots els aspectes de la dominació, com va comprenent el moviment altermundista...

Així doncs, l'experiència viscuda m'ha fet reflexionar sobre el bàsic retorn a la comunitat, reprendre amb més ganes l'estudi del "do i el contrado" primitius i, fins i tot, lligar el tema amb el que, per mi, és el tema central en la lluita de classes actual: l'emigració. Aquesta qüestió influeix en totes les classes en lluita i també en el tema que estem considerant: la comunitat, allò local. Com molt bé explica Martin Albrow: en una localitat ja hi ha diverses cultures, fet que pot donar peu a actituds xenòfobes, al menyspreu de l'altre o, també, a crear comunitats diferents que coexisteixen i dialoguen. Aquesta és una tasca urgent del "poder-per" i ho podem fer avui aquí. El concepte zapatista "un món on càpiguen molts mons" no només té sentit a nivell global, sinó també local.

"Els entenen el context i no ignoren que, en termes polítics, la construcció d'autonomies indígenes implica que les comunitats i els pobles disputin el poder als grups polítics regionals. I per aconseguir aquest objectiu, no poden caminar només pels canals institucionals marcats per l'Estat, perquè estan construïts en base a una ideologia mestissa que nega la possibilitat d'una ciutadania ètnica -encara que tampoc es troba fora de les regles creades pel propi Estat-, sinó obrint altres canals que trenquin la subordinació dels pobles i les comunitats indígenes. En altres paraules, no es tracta de lluitar contra els poders establerts per ocupar els espais governamen-

XBP

tals de poder, sinó de construir contrapoders -des de les bases-, capaços de convertir les comunitats indígenes en subjectes polítics amb capacitat per prendre decisions sobre la seva vida interna, alhora que modifiquen les regles a través de les quals es relacionen amb la resta de la societat, inclosos altres pobles indígenes i els tres nivells de govern. Amb la decisió de construir autonomies, els pobles indígenes busquen dispersar el poder per possibilitar l'exercici directe a les comunitats indígenes que ho reclamen".

"Nosaltres pensem que aquestes expressions de cultures, de pobles i d'identitats diferents no són simplement per recuperar i posar a la vitrina de l'exhibició, o per dir quines han estat i quines són, sense conseqüències pel present; sinó que és important reflexionar sobre el que són els pobles indígenes i (en tant que són diferents) de quina manera poden

aportar elements fonamentals pel canvi, des d'aquest pensament diferent. Un pensament que, òbviament, està en contradicció directa amb el pensament occidental. Nosaltres diem, doncs, que són dos pensaments diferents, són dues lògiques diferents i dues maneres diferents de veure el món. Per un costat, tenim el món de la comunitat, de la solidaritat, de la reciprocitat. Però, per l'altre costat, veiem que -com a contradicció de l'època actual- hi ha el món del capital, el món de l'acumulació. Per això diem que el món indígena pot constituir-se en un aportament, que pot constituir-se en un element fonamental pel canvi històric".

Com? "Llavors, aquest dolor que ens unia ens va fer parlar i vam reconèixer que en les nostres paraules hi havia veritat; vam saber que no només la pena i el dolor habitaven la nostra llengua; vam reconèixer que encara hi ha espe-

rança en els nostres cors. Vam parlar amb nosaltres, vam mirar cap al nostre interior i vam mirar la nostra història: vam veure partir i lluitar els nostres avantpassats més antics, vam veure lluitar els nostres avis, vam veure els nostres pares amb fúria a les seves mans, vam veure que no ens ho havien pres tot, que teníem el que té més valor, el que ens feia viure, el que feia que el nostre pas passés per sobre de les plantes i els animals, el que feia que la pedra estigués sota els nostres peus; i vam veure, germans, que tot el que teníem era la dignitat, i vam veure que era gran la vergonya d'haver-la oblidat, i vam veure que la dignitat és bona perquè els homes fossin homes una altra vegada. I la dignitat va tornar a parlar en els nostres cors, i vam ser nous una altra vegada; i els morts, els nostres morts, van veure que érem nous una altra vegada i una altra vegada ens van cridar a la dignitat i a la lluita".

Raimundo Viejo viñas. Professor de Teoria Política de la UPF

/opinio@setmanaridirecta.info/

Contramoviment

Ens trobem davant el final d'una legislatura que es tanca com va començar: amb una dreta espanyola que recorre a la mobilització als carrers com a principal punt de suport de la seva política opositora. Per més que el fet pugui ser, en part, una novetat, no hauria de resultar particularment sorprenent. Els estratègies del PP han entès bé que, durant l'última dècada, s'ha accelerat un canvi de paradigma polític i que, si no s'hi adapten, difícilment serà possible recuperar el control de l'Estat.

Expressat de manera molt esquemàtica, aquest canvi consisteix en la subsumpció de la política de partits en la política de moviment. Si, abans, els partits po-

lítics disposaven d'una posició central en la configuració del règim polític i avui dia es verifica el desplaçament de la política cap a la mobilització social. Ja sigui en la configuració de l'agenda, en la legitimitat dels processos de presa de decisions o en d'altres temes, avui dia, els partits són maquinàries que no deixen de perdre pes específic.

No obstant això, constatat aquest fet, cal anar un pas més lluny en la nostra anàlisi i no perdre de vista una distinció analítica important: una cosa és el moviment i una altra el seu oposat, el contramoviment. No es tracta, però, d'un oposat dialèctic, sinó més aviat d'una forma subsidiària de la política del moviment i que,

Si, abans, els partits polítics disposaven d'una posició central en la configuració del règim polític, avui dia es verifica el desplaçament de la política cap a la mobilització social

com a tal, la supleix en la seva absència. El contramoviment es caracteritza, així, per aspirar a la recomposició d'una hegemonia social tot incorporant al comandament els canvis inevitables que comporta el progrés.

Així doncs, que el PP hagi optat per una estratègia mobilitzadora no ens ha de sorprendre. El conservadorisme espanyol té una llarga tradició de pensament referent a això, una tradició que, com a mínim, pot retrotraure's fins a Juan Donoso Cortés, figura reconeguda del pensament reaccionari. No obstant això, pels que aspirin a defensar la política de moviment la qüestió de fons hauria de formular-se en uns altres termes. I és

que, precisament, el contramoviment viu del moviment, de la seva capacitat per innovar les formes de fer política. Sense ell, senzillament desapareix.

Heus aquí el principal risc de la política del moviment: promoure la seva forma antagonista. Malauradament, durant l'última dècada, l'activisme polític ha estat més preocupat per arribar a nous rècords mundials de participació que no per aprendre a efectuar la seva pròpia potència. I així, avui molts es lamenten del reflux participatiu, sense entendre que s'hauria de començar a pensar la política del moviment més enllà dels cicles, en una producció institucional pròpia.

Josep Puig. Doctor en Enginyeria Industrial

/opinio@setmanaridirecta.info/

La qüestió de l'energia

Fs podria sintetitzar la qüestió de l'energia en tres preguntes: quina quantitat d'energia cal fer servir? Quin tipus de tecnologies cal emprar? Qui ha de controlar els sistemes energètics? Però hi ha incomptables formes de donar resposta a aquestes tres preguntes. La resposta depèn del tipus de societat de què es tracti i dels seus valors dominants.

La forma convencional de respondre aquestes tres preguntes és sense qüestionar l'*status quo* imperant. En aquest cas, la resposta a la primera qüestió seria: cal fer servir tanta energia com sigui necessària per fer funcionar la societat. A la segona: fent servir totes les tecnologies que la ciència i la tecnologia siguin capaces de desenvolupar. I a la tercera: que els sistemes energètics han d'estar controlats per experts altament qualificats. Aquesta forma de respondre mai entra a qüestionar si l'energia es genera i s'utilitza de forma eficient o no, ni si les tecnologies són adequades o no, i tampoc es qüestiona el fet que l'energia sigui un afer únicament de les grans corporacions energètiques.

La forma convencional de donar resposta a les tres preguntes ens ha portat a la situació actual, on l'energia es genera i s'utilitza de formes molt poc eficients, on es fan servir i es desenvolupen tecnologies que tendeixen al gigantisme i que posen en perill la continuïtat de la vida a la Terra (enverinament radioactiu dels sistemes naturals, destarotament del sistema climàtic de la Terra, acidificació dels ecosistemes, etc.) i on l'energia es un monopoli de *facto* (encara que formalment s'hagin liberalitzat els sistemes energètics) de les grans corporacions energètiques.

La generació, el subministrament i l'ús de l'energia a partir de combustibles fòssils i nuclears, tal com s'ha generalitzat fins avui, ens mena irremissiblement a un atzucac: per una banda, els recursos són estrictament limitats a la crosta de la Terra i, per l'altra, la demanda no deixa de créixer i, això, fa que el sistema energètic dominant deixi una càrrega pesada sobre els sistemes naturals existents i sobre els sistemes socials que la humanitat ha anat desenvolupant.

Les cadenes tecnològiques del subministrament energètic a les societats actuals són enormement llargues i complexes, cosa que fa que el sistema energètic sigui molt vulnerable i molt car, tant en termes ecològics com econòmics. Com que és llarg i complex, el sistema necessita tota mena d'especialistes i cossos de seguretat, fet que implica que hagin sorgit i es vulguin reproduir aquests especialistes (tecnoburocràcia energètica) que exerceixen el domini sobre els recursos i, de retruc, sobre les societats.

En oposició a la resposta convencional que es dóna a la qüestió de l'energia, des dels

Actualment, es fan servir tecnologies que tendeixen al gigantisme, que posen en perill la continuïtat de la vida a la Terra

Anthony Garner

anys 70 hi ha persones i entitats que malden per obrir un nou camí en relació a aquest tema.

Aquesta nova manera d'enfocar la problemàtica energètica s'anomena *Soft Energy Path* o el camí energètic tou, des que Amory B. Lovins la va batejar l'any 1976.

Mentre els planificadors energètics convencionals posen l'èmfasi en com expandir els subministraments energètics a partir de fonts d'energia a l'abast, per tal de cobrir la demanda homogènia projectada, Lovins va suggerir una resposta alternativa, que plantejava el problema energètic des d'un altre punt de mira: com cobrir unes necessitats finals heterogènies amb un mínim d'energia (i altres recursos) i a partir de les fonts més adequades a cadascun dels usos finals.

Les respostes que donava el *Soft Energy Path* a les tres preguntes clau en la problemàtica energètica són les següents: a la primera, s'ha reduir el malbaratament energètic de la societat actual, reduint els consums, adequant les fonts als usos finals i creant sistemes energètics eficients. Tot plegat, per reduir i evitar la introducció de productes contaminants a la biosfera. A la segona, cal emprar tecnologies a petita escala o a escala comunitària, per fer possible la captació, la transformació i la utilització de l'energia solar, tant en les seves formes directes com indirectes (que flueixen per la biosfera). I tot per facilitar la comprensió dels sistemes energètics per part de les persones que els fan servir. I a la tercera, s'han de fer néixer sistemes energètics descentralitzats que

emprin fonts d'energia renovables i que sigui propietat de la comunitat que els maneja i fa servir. I tot per fer possible el control democràtic a nivell local.

Trenta anys més tard, quan s'ha atorgat el Premi Nobel de la Pau a Al Gore i a l'IPCC, quan és fa evident que s'ha de reduir el consum d'energia, quan s'estan començant a aplicar tecnologies que aprofiten les fonts d'energia que flueixen per la biosfera i quan comencen a néixer sistemes energètics distribuïts, comença a ser hora que es reconegui el paper que han jugat persones com l'Amory Lovins, que va tenir visió de futur quan ningú no hi creia. I comença a ser hora de reforçar el treball de les persones que malden perquè la nostra societat pugui disposar d'un sistema energètic equitatiu, net i renovable.

Miguel Castro. Associació Catalana Enginyeria Sense Fronteres - Equador

/opinio@setmanaridirecta.info/

Nous aires en la política petrolera a l'Equador

Fel president Rafael Correa, reforçat després de la seva àmplia victòria en les recents eleccions dels membres de l'Assemblea Constituent, ha promogut una reforma en la llei d'hidrocarburs per incrementar fins al 99% els guanys de l'Estat, només en aquells casos en què el preu del barril de petroli superi el preu estipulat en els contractes. En termes populistes i grandiloqüents, en comparació amb la relativa importància econòmica de la reforma, Rafael Correa assegurava que ara "amb el Govern de la revolució ciutadana, el petroli ja és de tots".

Amb aquesta mesura, l'Estat equatorià espera un increment en la recaptació de prop de 840 milions de dòlars l'any. Les companyies petroleres, les principals afectades, es debaten entre les que, com Repsol YPF, diuen

que l'impacte negatiu que provocarà en els seus guanys és insignificant (cal recordar que només l'1% de la producció de Repsol YPF se centra a Equador), i les que coincideixen amb les opinions de l'exministre d'Energia i Mines, que considera que la mesura és confiscadora i pot ser la fi de la indústria petrolera del país.

El mateix president i diversos ministres han sortit al pas d'aquestes alarmants declaracions i han dit que no es pretén fer una nacionalització dels camps petrolers. Segons Rafael Correa, la llei que es proposa és justa i constitucional, i no afecta la rendibilitat dels contractes, que es manté com a terme mitjà en un 80% de beneficis nets per a l'empresa i un 20% per a l'Estat.

Després de l'anunci del canvi en la llei d'hidrocarburs, ha arri-

Una auditoria dels contractes signats entre el govern equatorià i una quinzena de les companyies petroleres que operen al país pretén determinar possibles irregularitats

bat un nou cop a l'actual estabilitat de les transnacionals petroleres de part del ministeri d'Energia i Mines i la Direcció Nacional d'Hidrocarburs, que han ordenat fer auditoria dels contractes signats entre el govern equatorià i una quinzena de les companyies petroleres que operen al país. Aquesta auditoria dels contractes signats des de 1996 pretén determinar possibles irregularitats i que els seus responsables responguin penalment i políticament. Després d'aquesta convulsió política i econòmica al país, cinc companyies -Petrobras (Brasil), Andes Petroleum (Xina), Repsol-YPF (Espanya), City Oriente (Estats Units) i Perenco (França)-, que tenien previst renegociar els contractes amb el govern, van decidir no acudir a la cita prevista el passat 8 d'octubre. Justificaven

la necessitat de discutir les noves condicions que el govern equatorià ha plantejat aquesta setmana amb les seves matrius estrangeres.

A les províncies petroleres d'Orellana i Sucumbios, continuen els conflictes entre les empreses petroleres, les forces armades i les comunitats indígenes i colones. El govern de Correa encara no ha estat capaç de baixar els nivells de contaminació, no ha invertit per millorar les mesures de protecció i la militarització dels camps petrolers continua essent un problema més que una solució. No obstant això, esperem que aquestes notícies apuntin a un paper més protagonista de l'Estat en el sector dels hidrocarburs i albirin una nova política en benefici de la població.

Infestació

Infestar-me d'Espanya

Josep Manel Busqueta
Economista i pastisser

Recentment, hem sentit com Artur Mas parlava, en el debat de política general, del dilema entre els Països Catalans i l'Estat espanyol. De fet, en els darrers mesos, hem vist com aquest dilema s'anava convertint en un dels temes estel·lars de l'opinió pública catalana. El debat sobre l'aeroport del Prat, amb el posicionament dels empresaris, intel·lectuals i sindicalistes orgànics que formen la "societat civil catalana", o el debat sobre el "caos infraestructural", són temes que darrerament han anat escalfant un "dilema" que, si tenim en compte l'opinió d'alguns mitjans de comunicació i d'alguns tertulians, s'està convertint en una font d'independentistes. D'altra banda, ja sabem que l'espanyolisme més ranci, majoritàriament provinent del PP però també del PSOE, ja fa temps que treballa atiant el foc de l'agressió catalana contra la unitat espanyola.

Em sento desubicat en el conflicte tal i com es planteja pels polítics i creadors d'opinió del mitjans de masses catalans i espanyols. En la meua voluntat d'entendre què passa, em resulta útil la noció d'hegemonia gramsciana, en el sentit que, certament aquella part de la societat que sigui capaç de convèncer la resta que la seva proposta de societat és la millor per al conjunt de la ciutadania, serà la que imposarà el seu projecte. Així doncs, em sembla que des de diferents formes d'entendre la gestió capitalista, catalana i espanyola, em volen portar a vendre.

Tinc clar que la lluita per la llibertat inclou de manera indefugible el dret dels pobles a decidir el seu futur de manera col·lectiva, en el meu cas, aquesta lluita esdevé perfectament complementària de la lluita per una societat que, de manera àmplia, definiré com a comunista i, per tant, no capitalista. A partir d'aquí, intento mirar més enllà dels Països Catalans, dins de les fronteres d'allò que considero l'estat espanyol, per veure què tinc en comú amb la gent d'allà. Observo una part de la societat espanyola, tant de dretes com d'esquerres, que no entén o directament no comparteix els nostres anhels de llibertat. Ara bé, també veig persones d'aquest marc territorial amb les quals comparteixo molts dels meus desitjos de transformació social. Històricament, em sento part dels obrers revolucionaris asturians del 1934, aprenc de la sensibilitat i coherència de García Lorca, de l'exili de Luis Cernuda o dels colors i la claror compromesa de Rafael Alberti. Admiro als milers de lluitadores anònimes que van deixar la vida contra el dictador o en els diversos camps d'extermini feixistes. I em sé una més d'aquelles persones que, dia a dia, des de Vallekas o del Gamonal de Burgos fins a Palma Palmilla de Màlaga, teixeixen la malla de la rebel·lia amb els vímetes de les durícies a les mans, de la ràbia de la mare que envelleix fregant escales, de l'alcohol i de l'heroïna de la impotència, del bucle de la claveguera en què el capitalisme ha convertit les seves vides quotidianes.

Miro a aquesta Espanya i penso que me'n vull infectar. Les meves coordenades geogràfiques passen per construir el món que volem amb elles i ells contra el capitalisme. Des del fet de saber que tinc una llengua, el català, que cal defensar i unes arrels culturals que s'estenen de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. Em sento molt més proper a les lluites, esperances i anhels d'aquests espanyols i espanyoles que dels projectes socials de patriotes catalans com el neoliberal Sala i Martín, la tercera via catalana del Francesc Marc-Álvaro o la ben educada i elitista catalanitat d'en Salvador Cardús.

Pobres animals!

Oriol Terrades
Barcelona

Observo astorat com encara, en ple 2007, els paradistes de les Rambles de Barcelona continuen tenint i venent animals impunement. I tot i que s'han fet esforços per tancar aquests centres de tortura animal, els propietaris d'aquests negocis han recollit signatures (d'alguns impresentables, suposo) per evitar-ho.

A part que no estic d'acord amb la venda d'animals (o almenys com està entesa en el nostre món, en el qual es crien animals per vendre) em sembla impresentable per part de l'Ajuntament de Barcelona, sigui bipartit, tripartit o el que els doni la gana, que cedeixi a les pressions d'aquests impresentables. Animals apilats, sense la cura que necessiten, moltes vegades malalts, i exposats, com si es tractés d'objectes.

Per què no engeguem una campanya per aturar, d'una vegada per totes, aquest tipus d'espectacles deprimentes?

Una ciutat que és un decorat

Núria Calafell
Reus

Tot i que sóc tarragonina, sovint vaig a Barcelona perquè no sóc d'aquelles que pensa que la capital catalana és allò que ens hem de passar el dia criticant. Hi ha una oferta cinematogràfica, de museus, exposicions, teatres, etc... impressionant si la comparem amb la d'altres municipis, i això és normal perquè es tracta de la capital de Catalunya. A la meua terra hi ha coses fantàstiques, però crec que no té res de dolent saber veure els beneficis d'una altra ciutat. Però darrerament els beneficis de Barcelona són dubtosos. És una ciutat per on es pot caminar i tenir la sensació que estàs a un decorat força bonic, tant als carrers de Ciutat Vella com a Gràcia, Sants o Horta, però després comença a no existir res més que això: un decorat.

L'ordenança del civisme, amb la seva persecució, ha fet de Barcelona una ciutat artificial, dedicada únicament al turisme i on la vida mediterrània cada vegada hi és menys present. Sembla que abans de fer qualsevol cosa hagués de preguntar si està prohibit, els preus estan a un nivell impossible i des que Europa va obligar a fer pagar certs espais culturals, sembla que això ha agradat als qui els gestionen. La capital catalana és un decorat que necessita ser rehabilitat, però en profunditat, començant pels qui governen i castiguen els ciutadans, tant els qui hi viuen com els qui venim de fora.

La petjada ecològica

Gemma Tarafa
Barcelona

Sabies que la petjada ecològica de l'economia espanyola és tres vegades la superfície de l'Estat espanyol?

Això vol dir que l'Estat espanyol, necessita una superfície tres cops més gran que la seva per portar el ritme de vida actual, per poder adquirir els recursos actuals i eliminar els residus generats. Una situació clarament insostenible. Però, on anem a buscar els recursos i on anem a eliminar els residus? No només al nostre territori, sinó també, cada vegada més, als països empobrits. És per això que al llarg dels anys hem adquirit amb aquests països un deute ecològic. Podem dir, doncs, que com més petjada ecològica, més deute ecològic, deute que hem adquirit amb la

resta de països a causa de l'espòli històric i present dels recursos naturals, els impactes ambientals exportats i la lliure utilització de l'espai ambiental global per dipositar-hi residus.

El Govern espanyol insisteix en que els països del Sud tenen un deute extern monetari que han de pagar, però si analitzem el vessant ecològic de les relacions econòmiques, ens adonem que els rols s'inverteixen i ens preguntem: "qui deu a qui?". L'Estat espanyol deixa de ser creditor per ser deutor de deute ecològic.

A Barcelona, hem fet la Setmana del Deute parlant precisament d'aquest tema: el deute ecològic i el rol de les transnacionals. S'ha celebrat també a quinze ciutats de tot el món.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22 08902 Hospitalet de Llobregat**

Agressió ultra-espanyola a Mislata

Joanjo de Marènia
Sueca

Santiago Rosado, cap de llista del Bloc Nacionalista Valencià a Mislata, va ser apallissat la matinada del dimecres 26 de setembre per membres d'Espanya 2000 (organització d'extrema dreta espanyolista) a l'eixida del centre autogestionat La Quimera, al qual hi està associat.

Segons pareix, uns joves d'entre setze i divuit anys van tirar cudols a la porta del local a les dues de la matinada. En eixe moment, Santi i un company van eixir del local per a veure'ls la cara, perquè aquest tipus de comportament s'havia repetit en eixos joves en més de deu ocasions, i la policia sempre havia expedit com a resposta que, si no els identificaven, ells no podien fer-hi res.

En el moment d'eixir i seguir-los, separats Santi i el company per a cobrir els dos carrers, els xics es van posar a insultar de lluny a Santi amb crits de "piojoso" i de "rojo", i Santi els va respondre qualificant-los de "fatxes". En

aquest moment, quatre homes van eixir d'un costat i, bramant "Nosotros somos fachas" i "¡Arriba España!", van colpejar a Santi, li van lesionar l'ull dret, li van esquinçar part de l'orella dreta i li van propinar diversos cops de peu a terra abans que ell poguera fugir.

Després de passar per l'hospital per tal que li posaren punts i li curaren la resta de ferides, Santi va anar a denunciar el fet a la policia, i li va resultar impossible fer-ho en valencià perquè, segons els agents, cap d'ells l'entenia, raó per la qual l'agredit mateix va redactar la denúncia sense col·laboració de la policia i la va presentar en la seua llengua, lamentant també el fet de que se li negara el dret constitucional d'emprar-la.

Tot això succeeix poques setmanes després que la jutgessa de Mislata absolguera Espanya 2000 per haver penjat als fòrums de la seua pàgina web les dades de Santiago, instant que se li fera "una visita". La jutgessa ni tan sols va permetre a Santi parlar al judici.

El mateix president d'Espanya 2000, president d'ANELA (Asociación Nacional Española de Locales de Alterne) i amo, entre altres empreses, de El Cobrador del Frac o de Levantina de Seguridad, li va advertir a l'eixida del jutjat que es tornarien a veure. La visita, segons pareix, ja l'ha fet.

I la premsa no se'n farà ressò perquè, estes coses, no els convé que les sàpiga la gent.

Així està el pati

► Pàgina 10
El judici contra el Centre Social Can Vies s'ajorna fins el gener i Ruinamàlia és desallotjat després de quatre hores de resistència.

► Pàgina 12
Jordi Hereu vol que una franja del Parc de Collserola sigui urbanitzable abans de declarar la serra com a Parc Natural.

► Pàgina 16
La Guàrdia Civil intenta assaltar l'Associació Cultural La Fornal a Vilafranca del Penedès i el visita quatre cops en una setmana.

BARCELONA // TANCAMENTS D'EMPRESES MALGRAT L'ALTA PRODUCTIVITAT

Els acomiadaments massius al sector del metall troben resposta

✉ Roger Rovira

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les polítiques empresarials dels darrers anys deixen milers de famílies al carrer. A la fàbrica de la Mercedes del barri de Bon Pastor (Barcelona) es viu un nou tancament, que deixa 500 treballadors en la incertesa (incloent personal de neteja, manteniment i seguretat).

Traslladaran la meitat de la plantilla a una altra empresa en suspensió de pagaments

Incomplint el conveni signat el 21 de juliol amb CCOO i UGT (FTC-IAC, sindicat independent, s'hi va oposar), la direcció anuncia el trasllat d'una part de la producció i de la meitat de la plantilla a una nova empresa, una fusió amb Estampaciones Sabadell (ES, 51% propietat de Mercedes), a Esparriguera. L'altra meitat podria anar a Vitòria o prejubilar-se.

► **Boom immobiliari i rentat de cara**
La situació irregular d'ES, que ha patit números vermells i suspensió de pagaments, fa témer un acomiadament encobert. Rupert, treballador de la planta de Bon Pastor, diu que això "és el que fa Mercedes, per aquest motiu mai ha tancat una fàbrica amb el seu nom, primer ens traspassen i des-

Milers de persones a l'atur

Mercedes no és l'única empresa que vol fer fora la plantilla Esteban Ikeda també tanca. Frapè Behr deixa al carrer 295 empleats de la Zona Franca (van tallar la N-240 dissabte a Montblanc per protestar); Sysmo prop de 120 a Abrera; Mares prop de 100; Codemo més de 40; Inelve 90 a St Boi i GDX Automotive tancarà la seva planta, amb 740 treballadors, a Palau-solità i Plegamans el proper abril. Janmatriu o Gonzalez Català estan en suspensió de pagaments. I només parlem del sector del metall...

El cas de Sysmo és paradigmàtic. SEAT, a qui destina el 95% de la seva producció, trenca el contracte "a causa de les darreres parades" i estudia demandar

Concentrades a les portes de la fàbrica de Mercedes-Benz al barri del Bon Pastor

Albert García

prés pleguen". Jordi, del Comitè d'Empresa (FTC), afegeix que "ens ensumàvem el que venia, cada cop som menys empleats (2.000 fa 30 anys, 420 actualment). Tot i la necessitat d'ampliar la plantilla i d'haver acceptat la flexibilitat que demanaven, externalitzaven la producció a Embamat (Terrassa), amb la conseqüent precarietat i competència deslleial".

La bona situació de la planta, prop del centre comercial La

Maquinista i a un quilòmetre de la futura estació de l'AVE a la Sagrera, fa aparèixer el fantasma de l'especulació urbanística. Els seus 96.000 metres quadrats (300x300 metres) equivalen a nou illes de cases. El lema "no a l'especulació dels terrenys" es pot llegir a les enganxines i pancartes que hi ha a l'entrada de la fàbrica.

► **Beneficis rècord i paper mullat**

Els treballadors afirmen que han anat "perdent drets laborals amb els últims convenis, mentre l'empresa cada vegada guanya més diners". A la memòria de Daimler-Chrysler (una de les vint primeres empreses a l'Estat i propietària de Mercedes) de 2006, s'anuncia que "malgrat la desaceleració de l'economia espanyola, tanquem el 2006 amb un nou rècord de volum de negoci" i les vendes de Mercedes creixen un deu per cent. A la memòria també es diu que "aquests bons resultats són possibles gràcies a l'esforç i voluntat de superació de totes les persones que formen la plantilla". Els treballadors diuen que, segons l'última auditoria interna, "la planta de Barcelona és la millor d'Europa".

Aquest elogi va seguit de l'incompliment dels acords de juliol de 2007 i també dels de 2003 (signats entre l'administració, l'em-

Els 96.000 m², equivalents a nou illes de cases, prop de l'AVE, desperten el fantasma de l'especulació

presa i els sindicats), motiu pel qual el Comitè d'Empresa es nega a negociar amb l'actual direcció. "És vergonyós que els dirigents de Mercedes Benz España no compleixin els acords signats. Hi ha d'haver confiança, l'actitud és criminal". Aquest cap de setmana, membres del Comitè han viatjat a la seu central de Mercedes, a Stuttgart, per reunir-se amb els dirigents.

"Però, no volem parlar només de nosaltres, no és un cas aïllat. La solució no és la precarietat. Ja n'hi ha prou que les multinacionals deslocalitzin, ara són 500 les famílies afectades però, amb els darrers tancaments al sector, són gairebé 3.000. Fem una crida als treballadors d'altres empreses a mobilitzar-se, ja que demà els pot tocar a ells", afirmen els treballadors.

Albert García

► **Moviment assembleari**

El 23 d'octubre els treballadors es van manifestar a la plaça Universitat juntament amb altres treballadors en la mateixa situació. "Cada dia fem assemblea a l'arribar i al sortir. El Comitè proposa, però hi ha d'haver consens. La nostra força és que paralizem Vitòria i una planta d'Alemanya, que depenen del nostre subministrament." Rupert diu aquestes paraules el 19 d'octubre a les nou del matí, mentre els cotxes que passen davant la fàbrica saluden amb el clàxon els prop de 100 treballadors reunits a la porta. Van per totes, amb creativitat i humor. Els vídeos que penjen a la pàgina d'internet YouTube en són una mostra. ☺

BARCELONA // QUATRE HORES DE RESISTÈNCIA A UN CENTRE SOCIAL DEL BARRI DEL RAVAL

Detinguts per riure's dels Mossos al desallotjament de Ruinamàlia

Agnes Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una desena de furgons de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra, comandats per l'inspector Simón Cayuela -condecorat l'any passat per la seva actuació a les festes de Gràcia- va posar el punt i final al projecte social i cultural de Ruinamàlia. El dispositiu policial va accedir a la casa per la balconada i va reben- tar portes i finestres.

Penjats amb corda d'escalada i lligats amb cadenes a l'interior d'un bidó de ciment

Quatre hores es va mantenir la resistència dels i les okupants, que penjats mitjançant cordes d'escalada i lligats amb cadenes a l'interior d'un bidó de ciment van voler perllongar l'actuació repressiva dels Mossos d'Esquadra. L'operació formava part d'aquest full de ruta d'extermini de les okupacions guionat per Joan Saura des del Departament d'Interior i executat per Joan Delort. Segons dades de l'ajuntament de Barcelona difoses per Assumpta Escarp el passat dijous, els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana han executat 141 desallotjaments amb ordre judicial o sense

Penjats amb cordes i lligats a un bidó de ciment per resistir-se al desallotjament

Asier Altuna

ordre durant l'any 2007. Desenes de persones es van concentrar al carrer de la Cera i a la plaça Folch i Torres durant l'operació policial per donar suport a les persones resistents. Els mossos van carregar amb violència i agressivitat, estirant dels cabells i arrossegant pel terra dues persones. Aquestes van ser acusades d'atemptat a l'autoritat. La raó esgrimida per l'inspector va ser: "riure's i ridiculitzar els agents de l'ordre té les seves conseqüències". Els detinguts han presentat denúncia contra els mossos. Cap a la una del migdia van deslligar els dos encadenats al bidó.

► Enderroc i manifestació

Diversos operaris de l'empresa d'enderrocs Delta Punt -la mateixa que va enviar matons al centre social La Farga de Sants- van intervenir immediatament després del desallotjament. Van destrossar gran part de l'estructura de l'edifici per fer-lo absolutament inhabitable. La manifestació que es va convocar a la tarda va reunir unes 300 persones i va arribar fins a la casa després de recórrer el barri amb pintades contra l'especulació, en defensa de l'autogestió i criticant l'actuació de polítics i policies que defensen l'especulació.

► Els projectes de Ruinamàlia

A Ruinamàlia, entre d'altres coses, es podia trobar: l'Oficina d'Okupació (que oferia consell legal per accedir a un habitatge), un espai d'accés a internet gratuït amb software lliure (<http://ram.squat.net>), la fusteria popular Carcoma, el taller de costura i la seva tenda gratis de roba, la biblioteca Kilombo (<http://kilombo.squat.net>), una sala d'assaig per teatre i ball, el patio flamenco i les kafetes dels divendres per la tarda... i "tota la il·lusió de construir més enllà de les lleis del mercat i la competició".

Protestes pel desallotjament del CSO El Rabart de Castelldefels

La Policia Local de Castelldefels i la Policia espanyola van desallotjar el 16 d'octubre per sorpresa i sense previ avís el CSO El Rabart, una antiga fàbrica abandonada des de feia set anys i que es trobava a l'antic Camí Ral de València 5. Des de la seva okupació, l'espai va ser rehabilitat, s'hi van fer jornades, tallers i activitats culturals i d'oci. L'Ajuntament de Castelldefels va fer tot el possible per aconseguir desallotjar-lo. Tot i que la jutgessa que portava el procediment de desallotjament va especificar que aquest s'havia d'executar després que totes les parts en fossin informades, la Policia Local va assaltar la casa sense tan sols comunicar-ho a l'advocada defensora dels i les okupants. El mateix dia de l'entrada policial no es varen poder treure les pertinències de l'interior de l'edifici, que en part van ser emmagatzemades al dipòsit municipal. El diumenge 21 d'octubre a la tarda, una trentena de persones van participar d'una concentració de protesta que va estar en tot moment rodejada per agents antiavalots de la Policia espanyola, així com de nombrosos agents de la Policia Local. També es va fer una paella popular per recollir fons econòmics per la causa.

El judici de Can Vies queda suspès fins el mes de Gener

Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Unes 900 persones van participar el dissabte 20 d'octubre de la manifestació en defensa del Centre Social Okupat i Autogestionat Can Vies. La protesta va arrencar des de la plaça de Sants amb una exhibició de la Colla Bastonera del barri. Després d'una sonora traca i darrera de la pancarta de capçalera amb el lema "Aturem la demanda. Can Vies és del barri", van començar a caminar els centenars de veïns i veïnes, amb la presència també de col·lectius solidaris amb l'assemblea del degà centre social. Al llarg del recorregut es van penjar cartells reivindicatius als filferros de la il·luminació nadalenca, es van fer pintades i es van encolar postres a bancs, immobiliàries i plafons publicitaris. Des de l'assemblea es va denunciar la intenció de construir pisos al solar de Can Vies per part de TMB.

Albert Garcia

Albert Garcia

Ariadna Nieto

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: 1. Pintada d'un mural a un solar d'Hostafrancs, 2. Cartells i pintada amb esprai a la vidriera d'una immobiliària de la Carretera de Sants, 3. Acte final de la marxa i lectura del comunicat des del terrat de Can Vies.

BON PASTOR // ORDRE JUDICIAL INVÀLIDA

Desallotjades les quatre famílies de les cases barates

☞ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Es UPAS de la Guàrdia Urbana van esbotzar el 19 d'octubre a les nou del matí les portes de les quatre famílies resistents al projecte urbanístic de les cases barates de Bon Pastor (Sant Andreu, Barcelona). Després van acordar la zona, van fer entrar camions de mudances i van obligar la gent a buidar les seves cases. Poc a poc, persones del barri i gent solidària es van apropar a la zona a retreure a la policia, treballadors i funcionaris diversos la seva actuació al marge de la llei. L'ordre de desallotjament havia estat recorreguda i encara faltaven nou dies de termini per fer més recursos. El Patronat

El Patronat d'Habitatge va tornar els diners dels darrers vuit mesos de lloguer per obtenir l'ordre

d'Habitatge municipal va tornar els diners dels darrers vuit mesos d'un lloguer indefinit i així van anomenar als veïns "ocupants sense títol" per tal d'obtenir l'ordre.

Brutalitat policial

Al migdia la policia va carregar contra les persones concentrades provocant més de deu ferits: joves, ancians, periodistes i alguns dels propis desallotjats. El càmera de Canal25 ha presentat denúncia contra la Guàrdia Urbana, el fotògraf de la DIRECTA també va ser fortament colpejat i a un noi li van trencar la cella. L'associació Avis del Barri té intenció de presentar denúncia col·lectiva per

A la tarda començava l'enderroc d'aquestes cases barates construïdes el 1929

Albert Garcia

agressió. El divendres a la tarda, cinc persones que tornaven a casa van ser identificades i una altra va ser registrada, retinguda, amenaçada i agredida dins d'una furgoneta d'antidisturbis.

El procés judicial

Des del dimecres, el veïnat convocava concentració davant de

les cases afectades per poder fer front al desallotjament. Aquell dia van posar recurs contra el desallotjament, ja que estaven esperant la resolució d'un contenciós. L'Audiència Provincial el va denegar el mateix dia i es va interposar un altre recurs al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

El futur

El veïnat desallotjat es troba en un hotel i se'ls ofereix un pis de lloguer. Mentrestant, un grup d'arquitectes treballa per a un pla alternatiu que preveu que la meitat del barri sigui pisos nous i l'altra meitat les cases barates rehabilitades. Encara queden tres fases del projecte que afecten a 600 habitatges. ☺

La reflexió

Sense cases i ens continuen menyspreant

☞ Grup de suport a Bon Pastor

Des de l'hotel on estem real·lotjats tot esperant traslladar-nos als pisos, volem agrair profundament a totes les persones que s'han solidaritzat amb la nostra lluita el dia que, utilitzant una ordre de desallotjament sense valor legal, els antidisturbis de la Guàrdia Urbana han acabat amb les nostres cases. Us demanem seguir acompanyant-nos, ja que la lluita de Bon Pastor acaba

de començar. Seguirem amb la batalla legal, fins a obtenir les indemnitzacions que ens corresponen per llei. Sabem que hi ha desenes de milions d'euros de subvenció de la UE que s'han perdut pel camí. La brutalitat policial del divendres volia espantar als veïns de les restants 600 cases barates, perquè ningú s'atreveixi a reclamar els seus drets. Va ser un error que en els pròxims dies possiblement s'intentarà justificar manipulant la

informació perquè apareguem instrumentalitzats per forces ocultes ("grups antisistema" o similars). Els polítics segueixen amb el seu menyspreu cap a nosaltres: ara diran que estem instrumentalitzats perquè ens segueixen tractant d'ignorants, analfabets, manipulables.

El que haurien d'admetre és que sabem el que volem: que es respecti la nostra dignitat, les nostres vides, les nostres històries. El nostre barri.

BARCELONA // EN SUSPENS EL PROJECTE URBANÍSTIC DE L'AJUNTAMENT

La Barceloneta continua en alerta davant del 'pla dels ascensors'

☞ Roger Rovira
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El "pla dels ascensors" de la Barceloneta està estancat. Les assemblees veïnals, les manifestacions, el porta per porta i, finalment, un contenciós administratiu van aconseguir aturar-lo, tot i que no se sap fins quan. El pla, recordem, obligava molts veïns a marxar de casa seva, inquilins que hi vivien tota la vida. Les vivendes on s'havien de real·lotjar molts d'ells encara no estan acabades, fet que fa pensar que potser es reactivarà llavors. L'associació de

Les assemblees veïnals van aconseguir aturar el pla

L'Òstia i la Plataforma d'Afectats en Defensa de la Barceloneta coincideixen en que la regidora de Ciutat Vella, Itziar González, és més dialogant que el seu predecessor, Carles Martí. Tot i això, Itziar no ha acceptat cap de les "alternatives viables que anem proposant", i insisteix que el pla és

"una gran oportunitat" pel barri. De la mateixa manera, s'ha negat a participar en un debat sobre la rehabilitació del barri. Així, sembla complicat que es respecti el patrimoni de la Barceloneta, com demanden els veïns.

Recordem que n'hi ha prou amb un 50 per cent més un dels propietaris (molts veïns són només inquilins amb dècades d'antiguitat) per transformar moltes vivendes "en el forat de l'ascensor". Mercè Tatjer, especialista en geografia i història urbana, adverteix que la solució no passa per foradar edificis, ja que es pot

"baixar la gent gran (l'excusa del pla) a plantes baixes, ocupar pisos buits". El pla "no està basat en cap estudi rigorós", ni deixa clar com es subvencionarà.

Els veïns continuen reunint-se els dijous a l'Església de St Miquel a les vuit de la tarda, i alguns dissabtes a partir de les onze del matí a la sortida del mercat. A les reunions hi conviden a tothom: "ens fa falta la teva opinió, explica'ns les teves idees". L'abstenció del 60 per cent dels veïns al maig (només un de cada tres va votar els cinc partits majoritaris), explica una mica com ho veuen. ☺

LA RIBERA // URBANISME

Eines comunes per defensar-se de l'especulació urbanística

☞ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des de l'inici de curs es van preparar unes jornades per tal trobar-se les diferents lluites veïnals contra projectes urbanístics i l'especulació immobiliària que tenen lloc a Barcelona i teixir llaços de comunicació i solidaritat. A l'estiu, una trobada al CSO Ruinamàlia, va fer veure la necessitat de recuperar un espai com la Plataforma Veïnal contra l'Especulació, la qual va ser creada el 2003 entre diferents barris de Barcelona per fer pressió conjunta a l'Ajuntament. Però poc després de les eleccions es va deixar de reunir. Així, el 20 d'octubre va tenir lloc la "Trobada de barris en lluita" al nou parc del Forat de la Vergonya. Al matí, mentre es muntaven les exposicions i les taules d'informació de cada projecte, testimonis de cada lluita van explicar el procés en que es troben i com fan servir diferents estratègies i eines. Al migdia, una paella va ajudar a recuperar forces pel debat de la tarda, on es van trobar des de l'AMPA de l'IES Barri Besòs fins a col·lectius d'El Prat de Llobregat, passant per la Barceloneta, Bon Pastor, Torrebaró, Trinitat Vella, La Mina, El Raval, l'Eixample, Sants o Esplugues.

Algunes conclusions

Durant el debat va quedar clar que l'objectiu bàsic és aconseguir eines comunes per denunciar i fer front a les institucions que promouen la destrucció dels barris i del seu teixit social; una altra necessitat bàsica és un assessorament legal col·lectiu. És per això que al barri de La Ribera proposen crear una "Oficina de barris en lluita" on els col·lectius puguin treballar, tenir a la seva disposició recursos i informació i que sigui també un punt de difusió dels conflictes. Des de l'Eixample també es proposa obrir una oficina anti-mobbing i es veu com a molt positiu que a diferents barris es creïn espais d'aquest tipus. Al debat també es va presentar un document sobre participació ciutadana dins els projectes urbanístics. Al final de la jornada es va decidir treure totes les tanques d'obra que quedaven al parc i que l'Ajuntament encara no havia retirat. Va ser com una inauguració popular del nou parc al barri de La Ribera.

Es va plantar un arbre de l'antic Parc del Forat.

Aquiara

ÀREA METROPOLITANA // PRESSIÓ URBANÍSTICA AL PULMÓ VERD DE LA CIUTAT

L'Ajuntament de Barcelona vol una franja urbanitzable a Collserola

✉ Oriol Matadepera

/redaccio@setmanaridirecta.info/

No es tracta d'una broma. L'alcalde de Barcelona vol un "coixí que tingui un ús social i on es puguin construir infraestructures" a Collserola, és a dir, una franja urbanitzable dins el parc. Les paraules de Jordi Hereu empipen les entitats ecologistes perquè, precisament, és la mateixa proposta que feia la Plataforma Cívica en Defensa de Collserola (PCDC) en el seu manifest el 1999, però a la inversa.

Quan més temps es trigui a declarar Collserola com a Parc Natural, més destrosses es podran fer

Mentre aquestes entitats reclamen que Collserola entri a la ciutat a través "d'espais associats" que estenguin els valors naturals entre el ciment, Hereu prefereix que la ciutat entri a la serra i així poder continuar "creixent". El febrer de 2005, el Departament de Medi Ambient de la Generalitat anunciava que declararia Parc Natural la serra de Collserola. Des de llavors, està estudiant els límits d'aquest parc amb els nou municipis implicats. Hereu no vol deixar Barcelona sense possibilitat de créixer i la PCDC creu que, quan més temps es trigui a declarar Collserola com a Parc Natural, més destrosses es podran fer. I, en aquest sentit, els diferents projectes urbanístics s'acceleren.

Tala d'un centenar d'alzines. L'Ajuntament de Barcelona està projectant plans especials per reordenar nuclis urbanitzables de la serra abans de la declaració de Parc Natural. Un dels darrers projectes que fan perillar el pulmó metropolità al municipi de Barcelona és l'ampliació del parc d'atraccions del Tibidabo. PSC i ICV-EUiA van aprovar el pla que destina quatre milions d'euros per la nova muntanya russa, que suposaria la tala d'un centenar d'alzines.

L'entitat que fa l'estudi del "coixí" dins de Collserola és Barcelona Regional, una agència creada per entitats i empreses públiques el 1993 per a la consulta sobre infraestructures i el desenvolupament urbanístic de la Regió Metropolitana de Barcelona. Membres de la PCDC han pogut comprovar la seva sensibilitat mediambiental quan, en una reunió amb els biòlegs Antonio Alarcón i Marc Monlleó, aquests asseguraven que Collserola no era mereixedora de pertànyer a la Xarxa Natura 2000 i que, és més, aquest fet desvirtuava el conjunt de la Xarxa. A més, aquestes persones tampoc no trobaven adequat que Collserola fos declarada Parc Natural, ja que era "fer un mal servei a la resta del

país". Una manera de saber què entenen per Parc Natural són les paraules del secretari general de Mobilitat de la Generalitat, Manel Nadal, a Ràdio Sant Cugat, que considera que la declaració de Parc Natural és compatible amb les infraestructures de mobilitat previstes com el Vial de Cornisa i el túnel d'Horta.

▶ Cronologia d'un desgavell

La serra de Collserola ha estat, durant molts segles, el rebost, el llenyer, les pastures i el pulmó de Barcelona, i ha aportat les millors aigües. A finals del segle XIX, Barcelona inicia el setge a Collserola, quan s'annexiona els municipis de Sant Martí, Sants, Gràcia, Sant Andreu, Les Corts i Sant Gervasi. El

1904 és el torn d'Horta i el 1921 li toca a Sarrià. Poc a poc, la ciutat augmenta la pressió urbanística sobre els conreus, els boscos, les fonts, les rieres, les torrenteres i els turons. El 1932, el Regional Planing del Pla Macià defineix Collserola com a reserva de bosc, cosa que també es contempla al Pla Comarcal de 1953, que va valorar la serra com a parc forestal i reserva de bosc. De poc servia aquesta protecció, ja que els terrenys collserolencs es desafectaven sistemàticament per a usos esportius, sanitaris, zones verdes o parcs. El 1959 s'elabora el pla provincial que inclou Collserola en l'anomenat Parc Natural del Tibidabo. A finals dels anys 60, la metròpoli creix sense control i les barriades pugen,

poc a poc, per la muntanya. El 1976, el Pla General Metropolità, que avui dia encara guia les urbanitzacions, defineix Collserola com un espai forestal de protecció, però a la vegada contempla la creació dels túnels de Vallvidrera, Central i d'Horta i del Vial de Cornisa, a més del perllongament de la carretera de les Aigües, entre d'altres projectes. El 1987 la Generalitat aprova el Pla Especial d'Ordenació i Protecció del Medi Natural de Collserola, una figura legal de protecció de la

Collserola ha estat durant segles el rebost, el llenyer, les pastures i el pulmó de Barcelona

serra vigent, que defineix la creació d'un òrgan de gestió del parc, el Patronat del Parc de Collserola, que l'any 2000 es converteix en el Consorci del Parc de Collserola. L'any 1992 Collserola és inclosa dins el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN), aprovat per la Generalitat de Catalunya. Aquesta catalogació, però, no té cap altra conseqüència que un nivell de protecció bàsica que, com sempre, queda subordinada als diferents plans urbanístics previstos al PGM, un pla que preveia que l'any 2000 viurien deu milions de persones a l'àrea metropolitana. Des del setembre de 2006, part de Collserola està inclosa dins la Xarxa Natura 2000 de la Unió Europea, que protegeix els hàbitats naturals, tot i que en un principi el Departament de Medi Ambient no la incloïa al llistat. ☉

CATALUNYA // ÈXIT DE LES ENTITATS ECOLOGISTES

La Generalitat retira el decret que legalitzava la caça en vesc i filat

✉ Oriol Matadepera

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Departament de Medi Ambient i Habitatge ha fet pública la decisió de retirar el projecte de decret regulador de la captura docells amb vesc i filat. Les entitats ecologistes organitzades en la campanya contra aquest tipus de caça (SEO Birdlife, GEPEC, IPCENA, Ecologistes de Catalunya, Depana i l'Associació Ornitològica de les Terres de l'Ebre) van denunciar aquest mètode perquè no és selectiu i té efectes perjudicials provats sobre les poblacions d'altres aus amb un elevat nivell de protecció legal. El Director General de Medi Natural havia consultat a la Comissió Euro-

pea sobre la coherència d'aquest decret amb la Directiva europea per a la conservació dels ocells. Com es va anunciar durant la campanya contra el decret, aquest és incompatible amb la normativa comunitària i un motiu important per la seva retirada, la qual cosa demostra la incoherència del Govern al voler intentar regular una pràctica massiva i no selectiva, que afecta a espècies protegides i prohibida per la normativa europea, segons el comunicat posterior emès per les entitats impulsores. Les entitats consideren que la retirada del projecte de decret no es traduirà amb la desaparició d'aquesta pràctica prohibida a nivell europeu i estatal. Exigeixen la revisió de la Llei de Protecció dels Ani-

mals, una reivindicació dels anys 80, en la que no queda prohibida la captura de tords amb vesc. Afirmen que tal i com està formulada la llei incompleix la legislació de rang superior. Les mateixes entitats també alerten que aviat començarà l'època de la caça en barraca i que alguns dels barraquistes han manifestat públicament que ho continuaran fent. Així sol·liciten al Departament de Medi Ambient que vetlli per a que aquesta pràctica no torni a donar-se i afirmen que continuaran amb la campanya per a que aquesta caça desaparegui definitivament de Catalunya. La campanya ha rebut en quatre setmanes el suport de més de 660 entitats i més de 21.000 signatures de més de 40 països. ☉

La utilització del vesc -un producte adhesiu- provoca que milers d'ocells quedin atrapats i mori lentament a les trampes instal·lades pels caçadors que usen aquesta pràctica.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT // LES OBRES DEL TREN D'ALTA VELOCITAT

Després dels esvorancs, comencen les esquerdes a edificis del Gornal

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quan només faltaven dos mesos per la data d'arribada promesa per Zapatero, un gravíssim accident en un punt neuràlgic de les obres del tren d'alta velocitat faran que s'hagi d'ajornar la inauguració prevista per al 21 de desembre. El passat 20 d'octubre un maquinista del túnel dels Ferrocarrils de la Generalitat observava a mig matí, en el moment d'arrencar des de l'estació del Gornal, que el mur lateral del túnel s'havia mogut.

Els tècnics ho revisen cada dia. De moment no han desallotjat ningú.

Immediatament van saltar totes les veus d'alarma. En un primer moment el desplaçament era quasi imperceptible. Però una estona més tard ja arribava als 30 centímetres i anava creixent. Es va aturar la circulació de FGC i una hora més tard també s'aturava el pas de trens de Rodalies de Renfe.

Paral·lelament s'ordenava a tots els operaris que abandonessin el perímetre de la zona en perill. De moment, però, no s'han desallotjat els i les veïnes dels edificis més pròxims. Els tècnics —que dia i nit controlen la topografia del terreny— ja han col·locat mesuradors a tots els edificis i les primeres esquerdes han fet saltar l'alarma entre els residents als blocs de pisos més pròxims a les excavacions. La fossa d'uns 20 metres de profunditat que s'ha obert en canal des de la Gran Via fins a La Torrassa ha provocat uns lleugers desplaçaments de les voreres del lateral del Gornal, de moment no se n'han detectat al

Jose Colón

Acumulació d'autocars i passatgers a la plaça de Joan Peiró, a l'Estació de Sants de Barcelona el dilluns 22 d'octubre.

lateral de Bellvitge. El bloc més proper a la Gran Via —de 15 plantes— ja mostra una considerable fissura amb la fractura d'una llosa de recobriment que s'estén a un dels pilars de l'estructura. Els tècnics ho revisen cada dia. De moment no han desallotjat ningú.

▶ **Joaquim Nadal, desaparegut**
En el moment en què es va detectar el greu incident del túnel dels FGC, el mateix Joaquim Nadal va baixar a les instal·lacions de l'estació del Gornal per supervisar exactament el que havia passat. El Govern, que a les 14h ja tenia ple coneixement de la gravetat de la situació, va esperar fins a les 20h per a difondre-ho. Durant aquestes hores es va gestionar com s'escenificaria la roda de premsa. Ningú no en volia sortir esquitxat.

Victor Morlán, el Secretari d'Estat d'Infraestructures, fou l'encarregat d'assumir el desgast davant els periodistes. Joaquim Nadal va desaparèixer i va deixar el seu germà Manel (Secretari de Mobilitat del Departament d'Obres Públiques) com a responsable, tot i que en un segon pla. Jordi Hereu tampoc no va voler sortir a la foto. Sembla que les tres administracions implicades ja han decidit sacrificar Morlán davant la greu crisi, per evitar així que Magdalena Álvarez i el mateix Zapatero en surtin perjudicats. Quan tots els tècnics ja apunten a la impossibilitat d'inaugurar el TAV el 21 de desembre, ara ningú no vol confirmar aquesta data, ja que no volen que la imatge del Tren d'Alta Velocitat quedi esquitxada per la crisi de Rodalies. Tampoc no hi hagut

cap posicionament per part de la Cambra de Comerç ni la patronal de Foment del Treball, que mesos enrere pressionaven l'administració perquè el TAV arribés el desembre de 2007.

▶ **250 busos per 160.000 viatgers**
El pedaç davant la crisi ha estat de grans dimensions. A corre-cuita s'han hagut de mobilitzar prop de 250 autobusos i centenars de conductors i informadors que puguin assumir el volum de 160.000 viatgers de les comarques del Baix Llobregat, el Garraf, l'Anoia i el Bages, on es troben les poblacions més afectades per la supressió de línies ferroviàries. En un primer moment, Renfe va difondre un 902 com a telèfon d'informació, amb una clara intencionalitat recaptatòria. Davant les crítiques, finalment un

línia gratuïta atén les trucades dels viatgers que ho necessitin. Els retards i les llargues esperes han estat la conseqüència de tot plegat. Amb passatgers resignats,

Ja corre una convocatòria per SMS i correu electrònic animant a fer una cassolada

però amb indignació. Ja corre una convocatòria anònima per SMS i correu electrònic animant a fer repicar la cassola el dijous 25 d'octubre a les 22h. ☎

BARCELONA // LA COMISSIÓ DE LA DIGNITAT AL PALAU SANT JORDI

Tura i Maragall es fan la foto, però ZP retarda el retorn dels papers

Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Palau Sant Jordi va aglutinar unes 12.000 persones durant l'acte multitudinari pel retorn immediat dels papers expoliats a l'Arxiu de Salamanca organitzat per la Comissió de la Dignitat. Quan ja fa sis mesos que els 1.500 lligalls de papers pertanyents a entitats i particulars haurien d'haver arribat a Catalun-

ya, no hi ha cap data prevista per al trasllat. Sembla que a quatre mesos de les eleccions a l'Estat, Zapatero no se la vol jugar a la ciutat lleonesa amb majoria de votants del PP.

▶ **Llei vulnerada pel PSOE**

La mateixa llei del retorn aprovada pel govern socialista està sent vulnerada per l'executiu espanyol. Tot i la responsabilitat del PSOE en tot plegat, els consellers

socialistes Montserrat Tura i Ernest Maragall, i els diputats Caterina Mieras i Josep Maria Balcells, van voler ser presents a la primera filera de cadires de l'acte reservades per a representants institucionals i per a entitats i particulars represaliats pel franquisme. Durant la cerimònia reivindicativa, les cites i aparicions en vídeo de l'expresident Aznar i de l'alcalde de Salamanca van ser les més xiulades, però també van

rebre una sonora esbrancada el ministre de cultura César Antonio Molina i el president del govern de l'Estat, José Luis Rodríguez Zapatero.

▶ **Les crítiques polítiques**

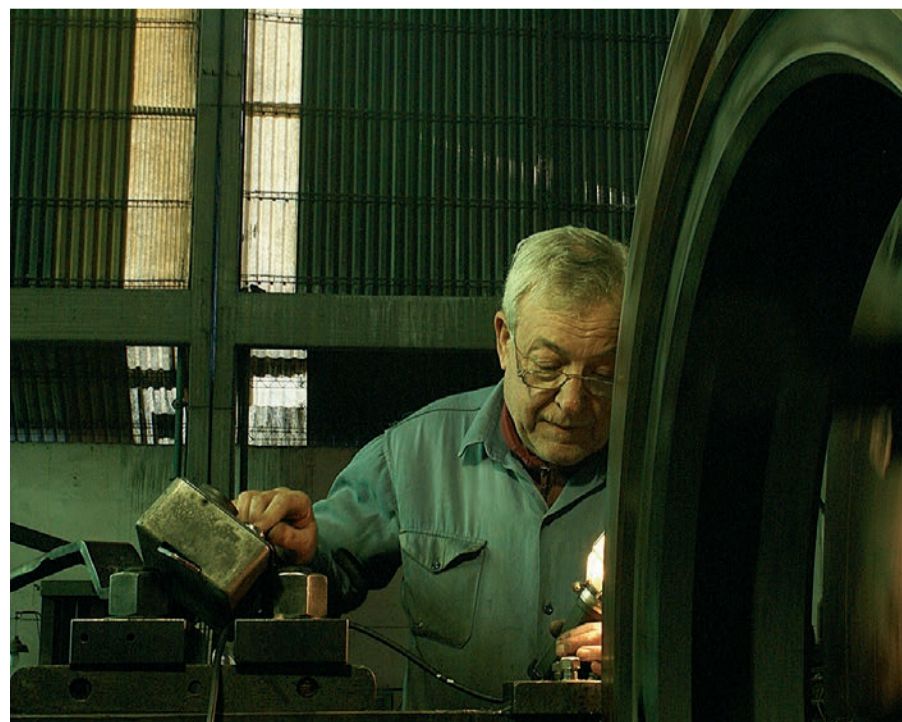
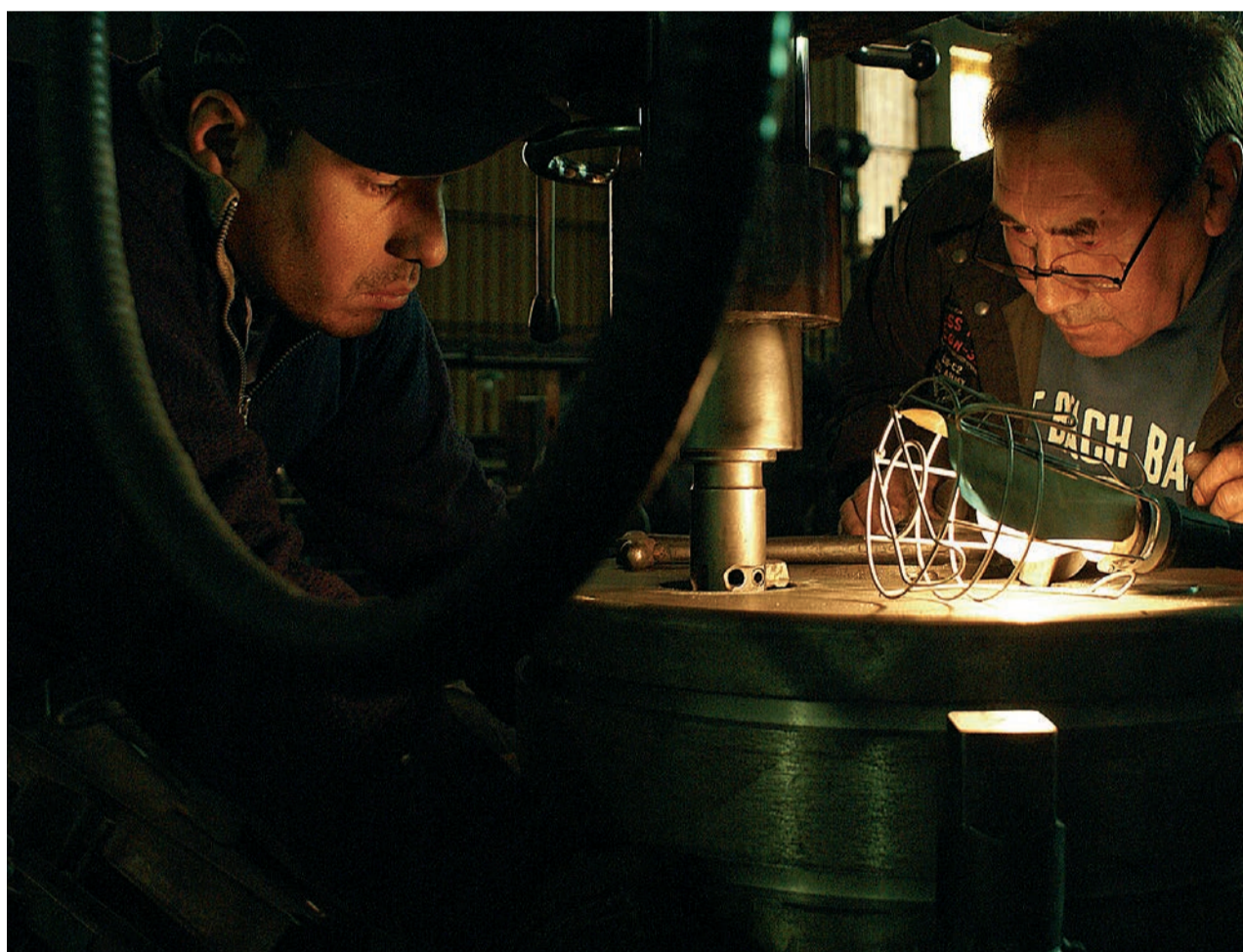
Un dels moments més polítics de la nit fou el parlament del nebot de l'anarcosindicalista de la CNT Joan Peiró —assassinat pels franquistes—, que a títol personal va fer una forta crítica de la Llei de

la Memòria Històrica, davant la mirada incòmoda de Joan Saura, un dels polítics que l'ha negociat. La lectura del manifest unitari per part de Josep Maria Terricabras també fou un moment molt emotiu. El filòsof gironí va advertir que "es podia acabar la paciència democràtica si no retornaven els papers immediatament". També va fer reflexionar tots els presents recordant que "el no retorn dels papers és a la pràctica una legalització de facto de les actuacions i l'estatus del règim franquista." També van homenatjar familiars de Lluís Companys i de Salvador Puig Antich. L'aportació musical fou a càrrec de Pep Sala, Maria del Mar Bonet, Raimon i la Banda del Surdo. ☎

Sense patró a la vista

LES FÀBRQUES RECUPERADES A L'ARGENTINA

Al sud de la ciutat de Buenos Aires, al barri tanguero de La Boca, Standard Motor Oil, una antiga empresa de reparació i construcció de peces navals és, des de fa un any i mig, una cooperativa gestionada per la gent que hi treballa. La recuperació es va produir quan el propietari va deixar de ser-ho, pels deutes acumulats. Els treballadors expliquen que va ser l'AFIP (Administración Federal de Ingresos Públicos), una mena de Ministeri d'Hisenda d'aquí, la que va recomanar-los que salvessin la fàbrica formant una cooperativa. Ara mateix s'estan plantejant d'obrir una escola d'oficis.

FOTOGRAFIA I TEXT:
Berta Alarcó

BERGA // CAS ISANTA

La jutgessa Ana Ingelmo va evitar que Varela ingressés a la presó

☞ Pau Cortina Trilla
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La jutgessa Ana Ingelmo –que actualment està instruint el ‘cas Isanta’– va ser, juntament amb dos magistrats més de la Secció Tercera de l'Audiència Provincial de Barcelona, la responsable que Pedro Varela, propietari de la llibreria filonazi Europa, no ingressés a la presó l'any 1999 malgrat haver estat condemnat a cinc anys i a una forta sanció econòmica. Segons apareix al web Tribuna Catalana, Ingelmo va decidir posar en dubte una sentència condemnatòria, exemplaritzant i sense precedents, del jutge progressista Santiago Vidal i amb això va provocar que el TSJC (Tribunal Superior de Justícia de Catalunya) decidís delegar el cas al Tribunal Constitucional de Madrid, tribunal que a hores d'ara encara s'ha de pronunciar al respecte.

La magistrada va posar en dubte la sentència condemnatòria del progressista Santiago Vidal

Ara, Ingelmo instrueix el judici pels fets de la Patum de Berga –que van acabar amb la mort de Josep Maria Isanta. Al marge de la gravetat dels fets que allà es dirimeixen, el judici va prendre certa volada mediàtica la darrera setmana, després que la magistrada obligués un dels testimonis a dirigir-se en castellà, argumentant que alguns dels acusats no el podien entendre. Un altre jutge, Alfons López Tena, va intervenir contra la jutgessa i va sol·licitar al Consell General del Poder Judicial que li obrís un expedient sancionador. A més, el Síndic de Greuges també es va queixar al respecte. No obstant això, aquest estament judicial ja ha descartat obrir cap expedient a Ingelmo, i la queixa del Síndic no té possibilitats de prosperar.

▶ **Amenaces i coaccions**
La polèmica està envoltant aquest judici, i no només per la controvertida decisió d'Ingelmo de vetar el català a un testimoni. També s'han denunciat per part de persones properes a Isanta, les amenaces i coaccions provinents de l'entorn familiar dels principals acusats d'assassinat. D'altra banda, com ja s'informava al darrer número de la DIRECTA, a un d'aquests individus se li va interceptar una conversa on afirmava: “Parece que hayamos matado al hijo del Rey en vez de a un subnormal.” ☞

ESTAT ESPANYOL // ESCÀNDOL EN EL DISSENY DEL LOGOTIP DEL GOVERN

Govern de Gerpanya?

☞ Guillem Sànchez Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quan van fer l'estranya pregunta a Zapatero, en un plenari del Senat, de: “Quines reflexions personals l'han dut a concloure que el Govern d'Espanya ha d'anomenar-se Govern d'Espanya?”, va respondre amb fina ironia: “Perquè si l'anomenéssim Govern d'Alemanya causaria molta confusió”. Fins aquí el que recull l'acta del 12 de setembre. Però, el que no sabem mai és si va ser per un parany de l'inconscient que Zapatero va decidir-se per Alemanya a l'hora de fer gala de les seves capacitats iròniques.

La història s'inicià quan el Govern va convocar un concurs obert per dissenyar la nova imatge corporativa

I és que, llavors, ja havia saltat la polèmica al voltant del projecte guanyador del concurs per elaborar un logotip per al govern espanyol –plagiat del logo del gxoern alemany– i la xarxa anava plena d'acudits sobre el “Gobierno de Gerpanya”.

La història, que encara no ha acabat, es va iniciar el mes de juny d'enguany, quan el govern espanyol va convocar un concurs obert per a dissenyar la nova imatge corporativa. Aquesta decisió va encendre els ànims del gremi del disseny gràfic, que en un comunicat es denunciava el descrèdit que això suposava per a la professió, en donar a entendre que qualsevol persona –sense ser professional– pot dissenyar. Al marge de les raons corporativistes que es poguessin tenir per enfadar-se, el seu argument principal –Zapatero també obrirà un concurs públic quan tingui morenes? O buscarà un metge de prestigi?– s'ha de reconèixer que tenia cert pes, a més de gràcia.

▶ **L'efecte 'O.T.'**
Les crítiques al sistema de concursos es van corroborar quan es va fer públic que el guanyador era Juan Repullés, que ja havia dissenyat la web de la Moncloa, a més d'altres encàrrecs governamentals. “Tant de número perquè guanyés un dels de sempre?”, es preguntava la gent als fóruns especialitzats. Però el millor encara havia de venir: als pocs dies, es descobreix que el logotip escollit està plagiat del del govern alemany, obra del famós dissenyador Eric Spiekermann, que al seu bloc s'alegrava de “la unió dels governs hispanogermànics”. Lluny de rectificar, el Govern –en aquest cas només espanyol– accepta el logo inutilitzable, paga els 12.000 euros al plagador i convoca quinze dels

estudis més prestigiosos per desenvolupar la nova identitat –aplicacions per web, televisió, marxandatge, etc–, inclòs el guanyador de la primera fase. Resultat: catorze dels consultats declinen l'oferta. Tot plegat, encara no se sap com acabarà, si s'ampliarà l'ofertament a altres dissenyadors o s'acabarà encarregant la feina a un de sol per evitar una altra dosi de ridícul, però hi ha qui ho considera una anècdota més del famós tarannà de Zapatero, que consistiria a adoptar mesures populistes i sense concretar, manca de rigor, moure's de cara a la galeria, i, quan es descobreix el pastís, fugir cap endavant a cop de talonari, un model que els dissenyadors han anomenat “l'efecte O.T.”. ☞

VILAFRANCA DEL PENEDÈS // ASSETJAMENT CONTRA L'ESQUERRA INDEPENDENTISTA

La Guàrdia Civil prova d'assaltar l'associació La Fornal

☞ Xavier Cols
/altpenedes@setmanaridirecta.info/

L'associació cultural La Fornal, juntament amb la coordinadora antirrepressiva del Penedès, va convocar un roda de premsa el dilluns 15 d'octubre per denunciar l'assetjament policial de què ha estat víctima les darreres setmanes.

“Persecució policial per la manifestació antimonàrquica”

En menys d'una setmana, el local va ser objecte de quatre visites per part de la Guàrdia Civil. La visita més sonada va tenir lloc la matinada del diumenge 7 d'octubre, quan la Guàrdia Civil de Vilafranca va irrompre a La Fornal i va provar d'assaltar el local per la força. Els seus membres denuncien que “es van presentar sense que ningú els hagués avisat, sense identificar-se com a policies i sense cap

Jordi Salvia

Roda de premsa per denunciar el setge policial

ordre judicial; amb les porres a la mà, picant a la reixa i a les finestres i fent ostentació d'armes no reglamentàries com ara porres extensibles. No els vam deixar passar i no van aconseguir que ens identifiquéssim”. Els agents al·legaven que una suposada alarma del local s'havia disparat i s'estava produint un robatori. La Fornal no té ni ha tingut mai cap alarma i, en el moment dels fets, alguns membres de l'associació cultural es trobaven tranquil·lament a l'interior del local.

Després d'aquesta primera actuació, s'ha incrementat la vigilància policial al local i s'hi han produït tres visites més, en les quals els membres de l'associació asseguren haver rebut amenaces, intimidacions i insults per part dels agents: “ja us enganxarem, estem aquí per vigilar-vos”.

Els portaveus de l'associació interpreten aquest assetjament com una resposta policial a la manifestació antimonàrquica que va tenir lloc el dijous 27 de setem-

bre. Asseguren que, en acabar aquesta manifestació, policies de paísà van envoltar el local i van generar moments de tensió entre la gent que hi havia.

▶ **Contra les persones migrades**
Els membres de La Fornal no només van voler denunciar la situació de tensió generada darrerament contra l'esquerra independentista, sinó també contra les comunitats migrades del carrer Sant Pere –situat al barri on treballa la Fornal–: “operacions suposadament contra el tràfic de drogues o per vetllar per la seguretat ciutadana creen situacions d'alarma que reforcen el fenomen de criminalització associat a la migració”. Portaveus e la coordinadora antirrepressiva del Penedès van afirmar que s'ha produït un augment de les amenaces i les identificacions aleatòries per part de la Guàrdia Civil de Vilafranca durant els darrers mesos. Davant d'aquests fets, els membres de La Fornal afirmen que no pensen posar cap denúncia judicial perquè no creuen en la justícia ordinària, i que “és la societat civil qui ha de denunciar aquests casos”. ☞

CORNELLÀ DE LLOBREGAT // 10 ANYS DE LA MORT DE JORGE BOLANCEL

“Cal denunciar públicament tots els abusos de poder que patim”

Manifestació del 24 d'octubre de 1997, arran de la detenció de Jorge Bolancel

Arxiu

Jorge Bolancel, Bolan, se suïcidà el 22 de novembre de 1997 a l'edat de 18 anys. Era un jove implicat en la campanya contra les empreses de treball temporal a Cornellà de Llobregat. Arran d'això va ser detingut dues vegades per la policia estatal. A comissaria, va patir maltractaments i el van intimidar perquè delatés els companys. Entrevistem els amics del Bolan, Arís i Dúnia, que també van ser detinguts fa deu anys.

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

A Bolan el van detenir en el context de la campanya contra les ETT. En què consistia?

A: Va sorgir de gent que ens trobàvem en diferents places de la ciutat i que ens vam ajuntar en la RAK (Resistència Antifeixista de Cornellà). A partir de l'estiu de 1997, es va organitzar una campanya contra les ETT per denunciar la precarietat laboral. Fèiem un cervavila i passàvem per dues o tres ETT cada vegada. Agafàvem els ordinadors i els posàvem al carrer, pintàvem a dins, hi llançàvem merda i escombraries i repartíem octavilles a la gent que passava. A més, sortíem a pintar i encartellar. Com es va produir la primera detenció del Bolan?

D: Vam anar a una ETT que hi havia a la carretera d'Esplugues i la van pintar. Després, ens vam dirigir a la Confederació d'Empresaris, on volíem penjar un ninot. Va sortir un home que treballava allà i es va liar. Va entrar la maderà. Tothom va sortir com va poder i van començar a detenir gent. A tres persones ens van detenir allà a prop. I al Bolan el van portar, al cap d'una hora, a comissaria perquè el van detenir prop de l'ajuntament. A comissaria, els policies estaven molt nerviosos i molt agressius. A mi em van estirar els cabells. Als altres

dos xavals els van cascar la cara. A mi em deien: "Una chica, ino te da vergüenza!". Així, tots masclistes. T'amenaven amb el tema de la família, perquè érem menors. Al Bolan el tenien a part. El vaig veure un moment que el tenien emmanillat contra el terra. A ell el van fer patir molt. Vam estar a comissaria fins a les dues del migdia i ens van portar als jutjats, on hi havia gent concentrada amb pancartes per donar-nos suport. Quan vam baixar ens acompanyaven quatre furgonetes i van fer un cordó policial, com si fóssim vés a saber qui.

“A comissaria li van fotre bastant i li van fer molta pressió psicològica”

I la segona detenció?

A: L'endemà, anàvem a un concert a l'Hospitalet i ens van parer dos o tres patrulles. Van ser detencions arbitràries. Fins al cap de dues hores no ens van dir perquè ens havien agafat, que era per cremar contenidors. Al primer, el van deixar anar al cap d'una hora. Als altres dos, ens van portar als jutjats a les sis del matí. I diumenge a la tarda van deixar anar el Bolan. Quan vam sortir vam preguntar per ell i ens van dir que ja en tindríem notícies. Jo no el vaig veure més. A comissaria, ens tenien per separat. Al Bolan se'l van emportar no sé on. Li van fotre bastant i li van fer molta pressió psicològica. Ens van tenir un munt d'hores preguntant-nos sobre la RAK, si coneixíem gent, ensyant-nos fotos i mil preguntes d'aquestes.

Quina va ser la resposta a la seva mort?

D: El divendres es va fer una manifestació que sortia de l'Ajuntament fins a la comissaria. Hi van anar 1.500 persones. Penya gran també. Hi havia molta ràbia, es van llançar pedres contra la comissaria i va haver-hi enfrontaments amb la policia durant bastantes hores per diversos barris de Cornellà.

A: Al cap d'un mes, va haver-hi una altra manifestació. Hi va haver quatre detinguts; se'ls van endur al soterrani de l'ajuntament. Els van pegar bastant, els van fotre pistoles a la boca i va haver-hi un intent de violació a una noia per part de la policia municipal.

I, a partir d'aquell any, es va començar a convocar una manifestació contra els abusos de poder...

D: Nosaltres ho fem a Cornellà perquè va passar això, però cada any intentem difondre altres casos d'abusos de poder. Sempre que hi ha casos d'aquests s'han de denunciar públicament, que

Cronologia d'una tràgica setmana

17 d'octubre de 1997. Jorge Bolancel és detingut per primera vegada després d'unes accions contra les ETT.

18 d'octubre de 1997. El Bolan –tal i com era conegut– torna a ser detingut acusat de cremar uns contenidors.

22 d'octubre de 1997. El Bolan se suïcida llançant-se a la via del tren.

24 d'octubre de 1997. Més de 1.500 persones es manifesten sota el lema 'Qui sembra vents, recull tempestes'. Al final de la manifestació s'ataca la comissaria de la policia espanyola.

30 d'octubre de 1997. Una vaga d'estudiants atura els instituts de la ciutat i es fa una manifestació per tot el poble.

“La pròpia reivindicació de cada any pateix els abusos de poder”

vegin que no poden fer el que els dona la gana. Durant aquests deu anys, s'han convocat manifestacions, jornades al carrer amb diferents actes: exposicions sobre la tortura, actuacions, xerrades... Però, cada cop que hi ha concentracions està petat de policia. La pròpia reivindicació de cada any pateix els abusos de poder. Aquest any es fa una concentració davant l'ajuntament el dijous 25 d'octubre a les 19'30h. ☺

Logo de la Resistència Anticapitalista de Kornellà

Arxiu

VALÈNCIA // VETO MUNICIPAL

L'ajuntament veta la 17a Festa per la Independència

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Ajuntament de València ha decidit no autoritzar la celebració de la Festa per la Independència organitzada pel col·lectiu independentista Maulets, que enguany arribava a la 17ª edició. Segons denuncia Maulets, l'alcaldia, en mans del Partit Popular, ha posat traves successives perquè aquesta festa no se celebrés al barri del Carme, com s'ha fet habitualment. “Malgrat haver presentat la instància amb antelació, ha quedat aturada al servei de descentralització de l'ajuntament de València (el servei competent per autoritzar la cessió de l'espai públic) fins que els darrers dies ens han confirmat que “problemes polítics” amb l'organització convocant d'aquesta festa els impedeixen autoritzar-la”, expliquen des de l'organització. Maulets fa responsable d'aquesta decisió Maria Jose Bellver, tècnica del servei de descentralització, de qui diuen que “no ha contestat les nostres peticions, s'ha negat a rebre'ns i ha sigut la mà executora d'aquesta censura” i també dos regidors responsables de Trànsit i de la comissió de descentralització, respectivament. Així doncs, finalment la celebració de la Festa per la Independència es desplaçarà al barri de Benimaclet, però mantenint la data prevista, el 27 d'octubre.

SANT BOI // ENSENYAMENT

Mobilització en defensa de l'escola d'adults

Baldiri Alegre
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Alumnes i professors del Centre de Formació d'Adults Lluís Castells es van manifestar el dilluns 22 d'octubre per denunciar que el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya els ha denegat el permís per impartir el curs d'accés a cicles formatius de grau superior. El Departament d'Educació al·lega que van presentar la sol·licitud fora de termini, però des de l'Escola asseguren que no va ser així.

La protesta es va fer pública amb una concentració a la plaça de l'ajuntament, on van col·locar diverses cadires, tot imitant una classe. També van repartir un comunicat on denunciaven la saturació d'aquest servei a la comarca i on es conclou que el dret a l'educació ha d'estar per sobre de la burocràcia. Dos representants de la mobilització van entrar al Ple Municipal que s'estava celebrant, on van exposar el problema i van exigir la implicació del consistori, ja que l'Ajuntament havia fet propaganda del curs a través d'un tríptic publicat mesos enrere.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

PAÍS BASC // EL CONFLICTE ENCALLAT EN UN SOT PROFUND

Moments foscos

Teresa Toda. Periodista
/País Basc/

No és fàcil escriure amb calma sobre la situació al País Basc, ja que els esdeveniments se succeeixen i tot just deixen espai per la serenitat que requereix l'anàlisi. Les coses s'encaenen, però reduir-les tan sols a acció-reacció és simplificar el que passa, i això no és gens bo per mirar de resoldre-ho.

L'estiu i el setembre han transcorregut amb indicadors que, a la tardor, començarien a desencadenar-se les tempestes gestades durant els últims mesos del procés, amb les converses i els contactes. El Govern enduria els seus missatges, ETA es movia; una part i l'altra anaven filtrant la seva versió del contingut dels debats a les taules i les raons del trencament del diàleg...

Convé recordar que l'Estatut de les quatre províncies va ser acceptat com a esbós pels representants del PSOE que, després, van fer un pas enrere

A finals de setembre, el plantejament del lehendakari Ibarretxe al Parlament de Vitòria va tornar a desfermar les iras de la dreta i l'esmolada oposició de l'esquerra, tant a Espanya com al País Basc. La reacció tancada del Govern de Zapatero va tenir la virtut de ratificar l'actitud dels seus enviats a les taules del procés: si no es dona via lliure al plantejament del lehendakari —moderat i cenyit únicament a la Comunitat Autònoma Basca—, és evident que les instàncies superiors del Govern i del PSOE mai s'han plantejat acceptar les modificacions institucionals proposades per Batasuna. Convé no oblidar que aquella proposta d'Estatut de les quatre províncies (les tres de l'autonomia basca i Navarra) —que tampoc planteja fer taula rasa, sinó que inclou terminis i ritmes diferents a cada territori— va ser acceptada, en esbós, pels representants del PSOE que, després, van fer un pas enrere. Un pas que van fer acompanyat del PNB, tot i que les motivacions d'aquest últim puguin ser diferents a les dels socialistes. El primer es mou per "qüestió d'Estat" —espanyol—, mentre el segon es motiva més per conservar l'hegemonia electoral.

Militants kurds a les muntanyes del nord de l'Iraq

I més repressió

Poc després va arribar la "garzonada", a l'estil de les operacions policials de finals dels noranta i principis d'aquesta dècada sota el Govern d'Aznar. Dissent persones detingudes sota acusacions gravíssimes, amb proves tènues i políticament manipulades. Amb el mateix —poc— fonament que els anteriors sumaris instruits per aquest jutge, sempre al servei del poder polític.

Ara es retreu a Pernando Barrena que adverteixi sobre la gravetat de la situació, però si es repassen les declaracions de Zapatero i els seus ministres en les últimes setmanes queda clar que estaven avisant del mateix i que es preparava una ofensiva contra l'esquerra abertzale en el seu conjunt. La intervenció de Garzón ha recolzat amb fets les paraules del Govern. L'atemptat de Bilbao ha materialitzat el que també se sabia: que ETA ha activat la seva estructura i els seus fronts.

I per què passa tot això? On som? En un moment fosc, sens dubte, on és fàcil que arrelhi una sensació de desesperança. Però, si hi ha capacitat de fixar la mirada més enllà i fixar-se en altres experiències, es pot entreveure que ens trobem en un sot profund d'un llarg procés. Un sot que pot perllongar-se però del que caldrà sortir, perquè el conflicte només té una sortida real, la negociada.

Es tanquen les vies polítiques

Mentrestant, es produeix un atrinxerament de les posicions. I és cert que, mentre ETA es comporta com altres moviments armats en les crisis de processos similars, el Govern, les forces poli-

Va arribar la "garzonada", a l'estil de les operacions policials de finals dels noranta i principis d'aquesta dècada

tiques i les institucions espanyoles adopten actituds i decisions molt diferents de les que van prendre altres governs en altres llocs del món. Empresonar gran part de la direcció política reconeguda de l'esquerra abertzale i amenaçar la que resta fora amb fer el mateix és, sens dubte, un pas enrere respecte un futur immediat. La fi de l'activitat armada requereix que aquells que la practiquen vegin que realment es pot intervenir i desenvolupar els drets nacionals reivindicats per les vies polítiques, i que aquesta

intervenció pot portar canvis que generin una situació nova de dalt a baix. Això requereix que la part de la societat que té unes aspiracions més coincidents amb les de l'organització armada pugui treballar políticament i interactuar normalment amb totes les altres forces del tauler. I tot això és, precisament, el que l'Estat espanyol està impedit al País Basc.

A més, el missatge que està enviant ara el Govern espanyol és que els límits de la Constitució espanyola són una mena de barreira insalvable, inamovible, immutable; que fora d'aquests límits només hi ha la "bogeria" (per Ibarretxe o les aspiracions nacionalistes catalanes) o el "fanatisme" (per l'esquerra abertzale i l'independentisme català). Aquest missatge no es diferencia gens de la dreta del PP. I la criminalització de les idees és claríssima a l'acta de Garzón, que qualifica de "violents" (sic) els fins d'independència i autodeterminació.

Al País Basc, les coses es compliquen, a més, per les crisis internes de PNB i EA. El primer no va voler arriscar-se durant les converses de Loiola, va preferir apropar-se al PSOE. No se sap què hagués passat si aquells dies Imaz no hagués estat ja el líder del partit. Però el present parla de tensions internes, sobre les quals el lehendakari ha dipositat la seva proposta. Una proposta que té

els seus punts d'interès, però que queda coixa respecte la territorialitat del país. EA té congrés d'aquí poc, enmig de tendències divergents: les que tiren cap al PNB i les sobiranistes.

La situació de l'esquerra abertzale és més dura, per raons externes òbvies. A més de la reflexió obligada sobre el que ha passat, les seves conseqüències i com tornar a encarrilar les dues vies de negociació, cal sumar-hi l'assetjament judicial, polític i mediàtic, i tot el que suposa. Sobreviurà, malgrat tot.

L'acta de Garzón qualifica de "violents" (sic) els fins d'independència

D'altra banda, no es pot negar l'existència d'un sentiment de cansament força estès entre la societat; un cert desarrelament de la política i el conflicte. No obstant això, per la propera etapa d'aquest llarguíssim però inevitable procés de resolució, la participació social activa serà indispensable. Un repte més que han d'encarar les forces polítiques de base més social, més sobiranista. ☉

KURDISTAN // L'EXÈRCIT TURC COMENÇA LA INVASIÓ AL NORD DE L'IRAQ

Turquia enterra l'esperança democràtica

↳ Sergi Villena
/Barcelona/

La Gran Assemblea Nacional Turca ha aprovat, aquesta darrera setmana, permetre la incursió de l'exèrcit turc en territori iraquí "les vegades que calgui". Aquesta mesura respon, segons el govern i les forces polítiques que li han donat suport, a la necessitat d'acabar amb els campaments del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK, les sigles en kurd). Aquesta guerrilla, considerada una "organització terrorista" per Turquia, la UE i els Estats Units, fa més de deu anys que té la base d'operacions al nord de l'Iraq, a les muntanyes de Qandil i Xenare, a tocar de les fronteres turca i iraniana.

El PKK és l'únic objectiu de Turquia per una intervenció militar a l'Iraq?

Tal com va augurar el líder del PKK Murat Karayilan a la DIRECTA en una entrevista exclusiva concedida a mitjans d'agost, finalment, Turquia s'ha decidit per la via militar, i descarta la negociació en el conflicte kurd. Però Karayilan també va advertir sobre l'existència d'altres raons que justifiquen la intervenció. El PKK és l'únic objectiu per tirar endavant una intervenció militar a l'Iraq? La intervenció només pretén acabar amb el conflicte

Gorka

Pernando Barrena i Patxi Urrutia a Pamplona, el dia 20 d'octubre

armat entre els kurds i Turquia? Com afectarà en la correlació de forces a l'Orient Mitjà?

▶ **La raó és el Kurdistan del sud**

Les raons de fons que s'amaguen darrere l'excusa de combatre el PKK podrien ser unes altres. Pels kurds és clar que no són acabar amb el PKK, perquè els darrers deu anys s'han fet 24 incursions amb aquest objectiu, i la guerrilla ha sobreviscut i fins i tot s'ha reforçat. A més, el PKK compta amb més unitats dispersades pel territori de Turquia que als campaments de l'Iraq. En declaracions d'aquesta mateixa setmana, Karayilan ha advertit que,

si es porta la guerra a l'Iraq, els kurds respondran per tot Turquia.

Paral·lelament, com a portaveu de la Confederació Democràtica del Kurdistan (KÇK), Karayilan ha tornat a fer una crida al govern de Turquia i la Unió Europea per resoldre el conflicte a través de mitjans pacífics. En el mateix comunicat, es publicaven els noms dels vuit soldats turcs fets presoners aquest cap de setmana per la guerrilla, un funest presagi de la determinació del PKK.

Per la seva banda, el President del Govern Autònom del Kurdistan –al nord de l'Iraq– ha advertit que respondrà als atacs de Turquia,

mentre una manifestació recorria els carrers de la capital, Hewler, per mostrar l'oposició popular a la invasió turca.

Tothom té clar, al Kurdistan del sud, que Turquia no vol acabar amb el PKK, sinó que busca retallar o, arribat el cas, derrocar la seva autonomia. Justament, no fa ni dos mesos que el Parlament de Hewler, amb el ressentiment de Bagdad i Washington, va aprovar la llei que permet la prospecció i extracció de petroli al govern autònom. Precisament, el Kurdistan del sud és una de les regions més riques en hidrocarburs de l'Iraq, però mai ha pogut desenvolupar aquesta indústria

sota el règim de Saddam perquè, com Turquia, temia l'autonomia i el poder econòmic kurd.

▶ **Després de Turquia, l'Iran**

Qui no les té totes amb la incursió de Turquia són els EUA. No per cap deferència vers els kurds, sinó perquè el caos es pot apoderar de l'única regió pròspera i tranquil·la del país i perquè, si Turquia entra "per perseguir terroristes", per què no ho podria fer l'Iran, si el PKK també té 2.000 guerrillers al seu país? I, si Turquia hi entra per controlar l'autonomia kurda, l'Iran podria fer-ho per liderar el 60% xiita de la població de l'Iraq.

▶ **Adéu a l'esperança democràtica**

Els islamistes d'Erdogan, primer ministre turc, van arrasar a les darreres eleccions. Per molta gent, també kurda, representaven l'única força capaç de retallar poder a l'exèrcit i de democratitzar la República kemalista, fortament xovinista i autoritària des del cop d'estat de 1980. Entre d'altres, els islamistes també recullen l'esperança d'una solució política al conflicte kurd. És evident que llençar una guerra contra el PKK i el Kurdistan del sud portarà els militars novament a primera línia política.

Amb els militars liderant la defensa nacional i les regions kurdes sota setge, quant temps sobreviuran els 21 diputats kurds –estrenats el juliol passat– al Parlament d'Ankara, abans no siguin empresonats per "ultratge" a la pàtria? Quant temps els queda als 57 alcaldes kurds, si en temps de relativa pau vivien sota setge judicial? ☉

GRÈCIA // TRECER FÒRUM D'ESTUDIANTS EUROPEUS CONTRA EL PROCÉS DE BOLONYA

Els estudiants contra l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior

↳ Quim Framis
/Atenes/

El campus universitari de Polytechnio, a Atenes (Grècia), ha estat la seu del Fòrum Europeu d'Estudiants (FEE) del 19 al 21 d'octubre. Al Fòrum, hi han participat delegacions d'arreu d'Europa, entre les quals hi havia el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC). Com en anteriors edicions, els participants han apostat per l'aprofundiment de la coordinació i l'acció conjunta del moviment estudiantil eu-

ropeu contra el procés de Bolonya. El principal acord d'aquesta trobada ha servit per fer un pas endavant en la coordinació internacional. S'ha proposat un logotip i un lema comú: "STOP EEES". Aquest senzill eslògan guiarà una campanya comuna contra la mercantilització educativa que ha de durar fins el 2009.

També ha servit, però, per posar les bases estratègiques perquè el proper Fòrum, a Lovaina (Bèlgica) el 2009 –que coincidirà amb la Cimera de ministres d'educació de la UE–, esdevingui

una contra-cimera que aglutini i mobilitzi tot el moviment estudiantil anticapitalista. Així ha quedat palès a la declaració aprovada el diumenge per la FEE: "l'objectiu pel proper Fòrum serà mostrar la força i la determinació a tota Europa del moviment estudiantil".

Finalment, les organitzacions assistents han fet una crida a fer accions de protesta al voltant del 17 de novembre (dia internacional de l'estudiant) d'enguany i de l'any vinent. El SEPC valora molt positivament els resultats d'aquest

Fòrum i crida a "la resta del moviment estudiantil català a sumar-se a aquest marc de lluita".

▶ **Història de la coordinació estudiantil europea**

El Fòrum Europeu d'Estudiants té el seu origen en les trobades internacionals d'organitzacions que s'oposaven al procés de Bolonya i a la privatització de l'educació superior. La certesa que només es podia aturar donant-li una resposta a nivell europeu els va dur a crear l'actual marc de coordinació estudiantil. El FEE es va consolidar el

2006 a Bakaiku (País Basc), quan delegacions sindicals de pràcticament tots els països de la Unió Europea van aprovar la Declaració de Bakaiku, base de l'actual Fòrum.

Llavors es van marcar els seus objectius i es van coordinar les primeres lluites dels estudiants europeus contra la mercantilització de la universitat. L'any següent, a París, el Fòrum va acordar nous aspectes organitzatius i, en una altra trobada a València, es va decidir millorar-ne la comunicació interna i externa, a més d'aglutinar més col·lectius contraris a l'EEES. ☉

Cooperativa cascais
ECOBOTIGA·COMERÇ JUST
ALIMENTACIÓ ECOLÒGICA

Fruita i verdura fresca, alimentació integral, sense gluten, macrobiòtica, espelta, vins i licors, cosmètica natural, dietètica, carn, embotits, làctics, precuinats, llibres, encens, conserves, infusions, tes, herbes, higiene i neteja... Més de 2.000 productes.

Obert de Dilluns a Diumenge de 9 a 14h i de 17 a 21h

Rambla del Poblenou, 77
93 485 63 02

servei a domicili!

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

ADK

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadelespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

SODEPAU

Solidaritat per al desenvolupament i la pau

Cooperació per al desenvolupament, Solidaritat internacional (Marroc, Argèlia, Palestina...), Diàleg Intercultural, Comerç just i Comerç responsable

Ptge. del Crèdit 7 pral 08002 Barcelona
Telèfon 933 010 171 sodepau@sodepau.org
www.sodepau.org

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

La redacció d'El País, amb el Che Gevara

Enric Borràs Abelló

El diari *El País* es va veure obligat a publicar, el 18 d'octubre, una nota firmada per 250 redactors, més de dos terços de la plantilla, que desacreditava l'editorial sobre el Che Gevara publicada el dia 10 del mateix mes. La redacció desacreditava la línia editorial del diari perquè el text que s'havia publicat "no abordava en la seva totalitat la figura d'un personatge com el Che Guevara que, amb les seves llums i les seves ombres, és prou complexa perquè s'hagi tractat com si no hi hagués una escala de grisos". Així, el comitè de redacció feia ús de l'estatut de redacció del diari, que preveu la possibilitat de publicar una nota sobre alguna editorial

del diari, si dos terços dels redactors consideren estan en desacord des d'un punt de vista professional amb qualsevol text que s'hi publiqui. Sí, els redactors del diari *El País* van aconseguir publicar la nota que duia la contrària als qui manen al diari, una queixa formal, respectuosa i tímida amb la direcció. Aquest to, però, contrasta amb l'editorial que el va originar, on es tractava el Che i els seus seguidors d'il·lusos, aventurers llunàtics, totalitaris, assassins i fraccassats. Descriu el Che com "una posada al dia del caciquisme revolucionari". No era una editorial tímida, precisament, i girava entorn de l'argument central que els revolucionaris estaven disposats a donar la seva vida per uns ideals i que això volia dir que també eren capaços de matar per ide-

als. No es tractava de gent que defensava la vida contra qui els la robava, sinó d'assassins. Potser a més d'un li agradaria veure una editorial així de dura per als qui maten sense que els calguin ideals, dedicada als qui maten per diners.

Tot això encara destaca més si es compara amb l'editorial publicada pel mateix diari el 17 de juliol del 1997, amb motiu del retorn de les restes del Che a Cuba. S'hi deia que el Che era "el guerriller més emblemàtic i seductor", un "guerriller heroic" que encara era "insígnia de molts joves" i que la seva figura revolucionària "es manté com un símbol de l'idealista coherent i de l'home d'acció". Una dècada de diferència entre totes dues editorials. Els anys mai no passen en va.

El fantàstic món de Zara a TV2

Àngelo Pineda

El segon canal públic espanyol va dedicar el seu espai "La noche temática" del dissabte 20 d'octubre al tema de la moda. En aquest bloc s'hi incloïa l'emissió de tres documentals entre els que hi figurava "Planeta Zara", de Josep Serra Mateu. Aquest documental va ser rodat el 2002 i emès diverses vegades sense que aixequés massa polèmica, sobretot per la seva introducció a la graella dels canals públics (el

2004 i dissabte passat). I és que no seria estrany que la mateixa Inditex estigués al darrere de "Planeta Zara", perquè no és res més que una lloança de l'empori.

Durant 56 minuts, el documental repassa diverses fases de la producció industrial d'aquesta companyia fent salts geogràfics-constants. De la planta d'Arteijo (A Corunha), passant pels petits tallers de confecció a Galícia i el Marroc, o "l'espionatge" corporatiu (Dubai), fins a les grans botigues de Tòquio o les reunions de negocis a Nova

York. "Planeta Zara" no dedica ni un segon al costat fosc d'Inditex, tot i que aquesta companyia sovint ha estat lligada a la violació dels drets laborals i sindicals dels seus treballadors, tant a l'estat espanyol com en d'altres llocs del món. Ben al contrari, els realitzadors posen la narració al servei de la propaganda desplegada per Inditex a les seves polítiques de Responsabilitat Social Corporativa, fent creure que es preocupa per la situació laboral de les seves empreses subcontractades i que, fins i tot, rescindeix

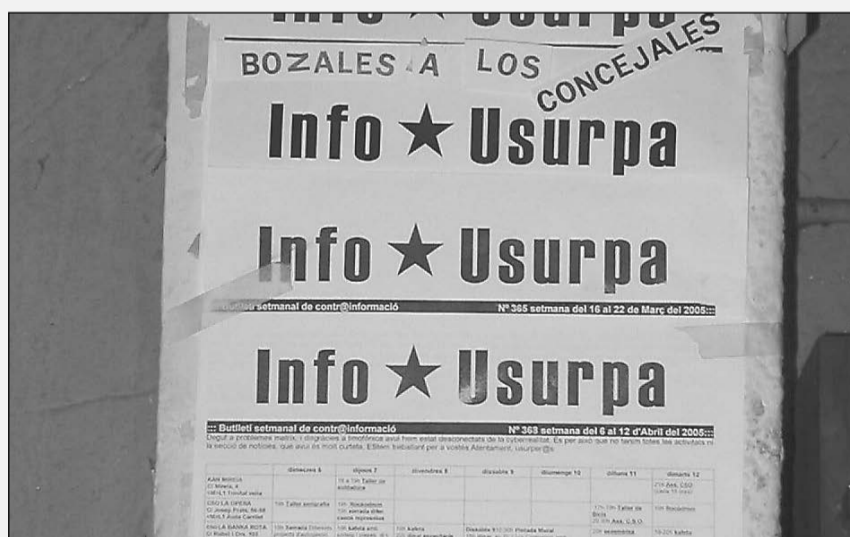
el contracte amb aquelles que se sustenten en el treball irregular o infantil.

Josep Serra Mateu és molt lliure de dur a terme aquestes produccions per encàrrec. Però el més dubtós és el paper de qui ho emet, sobretot si es tracta d'un ens públic com la RTVE. Productes com "Planeta Zara" no són informatius, ofereixen una visió irreal sustentada en mites liberals ("de la petita botiga corunyesa, a l'actual imperi de la moda") al servei de la classe dominant.

L'Info Usurpa' arriba al número 500

Joan G. Vallvé

Als facultats de periodisme s'explica que, entre els avantpassats dels diaris actuals, hi ha uns fulls de paper impresos amb tota mena d'anuncis i notificacions que es penjaven a les parets d'algunes ciutats europees. Ara, enmig de l'era digital, som lluny d'aquest model... però no tant. Encara hi ha un mitjà de comunicació que es penja a les parets de Barcelona i que ha evolucionat seguint la seva pròpia via, es tracta de l'*Info Usurpa*, que tot just acaba de publicar el número 500 i que s'edita des de 1996. Més d'una dècada parlant d'okupació, de repressió i de la lluita contra el sistema, informant tothom que hi acosta els ulls. L'*Info Usurpa* es pot llegir cada setmana a les parets i cartelleres de molts ate-

neus, centres socials o cases okupades i, durant aquests 500 números, ha anat canviant, amb gent que ha deixat el projecte i d'altres que s'hi han afegit. Entre els canvis viscuts a la història d'aquest mitjà de comunicació hi ha, és clar, la introducció d'internet: podeu veure els butlletins a usurpa.squat.net o, fins i tot, afegir-vos a una llista de distribució de correu electrònic que ja té més de 900 subscriptors. Però sigui com sigui, l'*Info Usurpa* no ha abandonat els carrers i torna a omplir les parets, setmana rere setmana. Hi podreu trobar les activitats dels centres socials i cases okupades de l'àrea metropolitana, el Vallès i el Bages; a més de notícies breus sobre okupació, repressió i tota mena de protestes; o convocatòries de manifestacions, concerts, homenatges, tertúlies i tallers.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris

Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona

Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!

Fes-te'n soci/sòcia

ecologistesenaccio.org

Tlf. 93.429.65.18

subscriu-te a L'ACCENT

laccent@laccent.info

El Periòdic dels Països Catalans

Núm. 90 Octubre '07

La publicació de la CGT de Catalunya

www.revistacatalunya.cat

Catalunya

Núm. 90 Octubre '07

La publicació de la CGT de Catalunya

www.revistacatalunya.cat

anticapitalisme alternatives contrainformació solidaritat

illacrua

la revista alternativa dels Països Catalans

www.illacrua.net

Subscriu-te a la *directa*

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____
 ADREÇA _____ CODI POSTAL _____
 POBLACIÓ _____
 TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____
 SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVAIA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.

Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>

o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info

O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-**Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
 -**Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>
 -**Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>
 -**El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>
 -**Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>
 -**Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>

-**Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>
 -**Osona** <osona@setmanaridirecta.info>
 -**Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>
 -**Vallès Occidental** <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
 -**Vallès Oriental** <granollers@setmanaridirecta.info>
 -**Solsonès** <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA
La Mussara Sant Joan de la Creu 70
 BARCELONA
 GRÀCIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
 GUINARDÓ
Rocaguinarda Xiprer, 13
 EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
 POBLENOU
Taverna Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
 SANT ANDREU
Patapalo Rubén Darío, 25
Trèvol Antonio Ricardos, 14
Quiosc Rambla Onze de Setembre, 10
Quiosc Comerç Plaça Comerç
Bar La Lira Coroleu, 14
 NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274

CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
 PRÒLEG
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Quiosc Canaletes Rambles
Llibreria Medios Valldonzella 7
 SANTS
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
 BELLATERRA
Quiosc de Ciències de la Comunicació
 CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4
Le Centro Andreu Cerdà, 12
 CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103
 ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
 GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrils, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
 HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La República Rosalía de Castro, 92
Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1ª
 IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
 LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
Quiosc Discom Alfred Parenya, 64
Vella escola Clot de les Monges, 1
 MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
 MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Moes Joc de la pilota, 9
Els Carlins Sabateria, 3-5
 MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45

OLOT
Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6
 PIERA
Vae Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31
 REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
 RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2
 SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu de Sant Boi
 SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
 SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
 LA SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria Sant Ot 1
 SOLSONA
Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5
Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8
Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12
 i Avinguda del Pont 4
 TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
 TERRASSA
Kasalet Societat, 4
 VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Un llarg compromís amb els drets de les persones i dels col·lectius El Col·lectiu Ronda celebra 35 anys d'assessorament jurídic, laboral, econòmic i social

↳ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Fa 35 anys naixia un despatx d'advocats amb la intenció de defensar els drets dels obrers i les classes populars i de recolzar totes aquelles persones víctimes de la repressió franquista que eren jutjades al Tribunal de Orden Público. Més endavant, el despatx es constituïria com a cooperativa i passaria a anomenar-se Col·lectiu Ronda.

Enguany celebren 35 anys d'història, que arrenquen amb les lluites obreres més emblemàtiques dels anys 70: Waldes, Bettor, SEAT o Roca, i també amb casos com les acusacions a Montserrat Tarragó de Terra Lliure. Segons declaracions a la publicació *Experiències de pedagogia social*, "sempre hem estat disposats a estar al costat dels treballadors, però sense voler ser-ne l'avantguarda, és a dir, sense anar més enllà d'on volen o poden anar els treballadors". Tal com assenyala el Txé Gasch, advocat del Col·lectiu i fill d'un dels fundadors, a part de l'objectiu del Col·lectiu de transformar la societat, una característica rellevant és el fet d'haver aconseguit ser especialistes i professionals i, alhora, accessibles econòmicament.

Un fet important és haver aconseguit ser especialistes i professionals i, alhora, accessibles econòmicament

Tot i que els eixos de treball punters del Col·lectiu han estat la defensa dels treballadors i de les víctimes de la repressió franquista, actualment s'organitzen en diversos grups: laboral, seguretat social (que inclou casos de pensions, jubilacions, accidents i malalties laborals), jurídic-social (que inclou aquells casos de contencions administratiu, penal i civil, des de temes d'habitatge, fins a divorcis, violència de gènere o abusos d'autoritat), gestoria social (gestió al voltant de l'economia social), Aloc (consultoria en economia social) i el grup de serveis generals del Col·lectiu.

↳ **Drets laborals: defensa constant**
El Col·lectiu Ronda ha crescut molt durant aquests 35 anys. Actualment, està format per quasi cent persones que fan possible el funcionament de tots els àmbits d'assessorament. Txé Gasch, que va iniciar la seva tasca com advocat al

Seu del Col·lectiu Ronda

Berta Alarcó

Col·lectiu Ronda a Mataró el 1990, l'any 2000 va anar cap a l'oficina de Cerdanyola (Vallès Occidental), on es va ocupar tant de casos vinculats al grup laboral com al de seguretat social. Casos com el de les persones treballadores de l'empresa Uralita SA, afectades per l'amiant. Actualment, des de Barcelona, es dedica a casos estrictament laborals, on s'encabeixen els acomiadaments individuals i col·lectius, però també els aproximadament "150 casos d'assetjament que portem cada any". Per atendre adequadament les denúncies d'assetjament, el Txé Guasch explica que han organitzat un tipus de visita de dues hores perquè la gent pugui explicar el seu cas sense presses.

Els casos d'assetjament, segons en Txé Gasch, són difícils de solucionar. El primer pas és "detectar què és assetjament i què no ho és", i aleshores, cal pensar "com provarem allò que està passant". Aquesta segona part, assegura, és la més complicada perquè, en la majoria dels casos, "no hi ha res escrit, no es pot demostrar" i l'única manera de fer-ho és mitjançant una gravació de l'assetjament. Aquestes gravacions poden ser proves crucials per al judici i, quan no s'aconsegueixen, "el més dur" és "veure la persona realment afectada que ja no és capaç de desenvolupar la seva feina i no poder resoldre el cas perquè no hi ha proves". A la impotència, s'hi suma una sensació de soledat de la persona afectada en l'entorn laboral. "A la persona que pateix assetjament laboral li

costa pensar que qualsevol company de feina pugui fer-li costat", ja que hi ha molta por de perdre el lloc de treball.

Juntament als nombrosos casos d'assetjament laboral que assessoren des del Col·lectiu Ronda, el Txé Gasch també destaca casos d'acomiadaments col·lectius per part d'empreses, majoritàriament del sector del metall, una de les branques principals del despatx. En

El 2006 van crear Aloc Consultors amb l'objectiu d'ajudar les cooperatives i organitzacions d'economia social

aquest sector, gran part de les plantilles es troben agrupades al sindicat Federació de Treballadors de Catalunya (FTC), que s'assessora al Col·lectiu Ronda. Aquest és el cas de Mercedes Benz, que porten els advocats Txé Gasch i Josep Pérez. Davant l'anunci de tancament del centre que hi ha a Sant Andreu, Barcelona, i de trasllat de la plantilla a un centre de Sabadell, la primera línia d'acció ha estat iniciar una vaga per pressionar, ja que consideren que "no hi ha cap raó industrial per tancar el centre de treball".

↳ **Acompanyar l'economia social**
Justament, el tancament de centres de treball i l'acomiadament de treballadors de finals dels 70 va ser el que va portar el Col·lectiu Ronda a iniciar-se en l'assessorament per facilitar l'organització d'aquests treballadors en cooperatives. Aquest fenomen va donar el tret de sortida al grup que anomenen d'economia social. Una de les cooperatives que van acompanyar el Col·lectiu des dels seus inicis, ens explica l'advocada Assumpta Fortuny, és Mol-Matric, dedicada a les motlures. Tot i que, inicialment, el Col·lectiu treballava amb cooperatives del sector industrial, actualment assessoren moltes entitats d'economia social, cooperatives, associacions, fundacions, empreses d'inserció i projectes d'autoocupació. En aquest context, el juny de 2006 van decidir "fer un gir qualitatiu en la seva àrea d'assessoria" i van crear Aloc Consultors amb l'objectiu d'ajudar les cooperatives i organitzacions d'economia social en diversos processos.

L'Assumpta Fortuny exemplifica la tasca d'Aloc amb l'acompanyament en la creació de l'Agrupació d'Entitats per l'Atenció al Minusvàlid de les Comarques de Lleida (ALLEM), formada per setze

entitats de les terres de Lleida. "Van començar a treballar amb una de les entitats i ens va dir: per què no ens ajudeu a crear una xarxa?" i, des d'aleshores, l'Assumpta Fortuny hi dedica la meitat de la seva jornada. A més de l'elaboració d'una pàgina web útil per la xarxa, la idea és constituir una espècie de central de compres "per facilitar la negociació amb els proveïdors". L'Assumpta Fortuny remarca que també pretenen aconseguir "una atenció integral a les persones amb alguna discapacitat, procurant l'existència de centres repartits pel territori". D'aquesta manera, s'evitaria el desarrelament social de la persona i la pèrdua de serveis a les comarques més allunyades. Aloc consultors també treballa amb persones emprenedores i ha assessorat projectes d'altres tipus, com l'associació Òmnium Cultural, la Federació de Cooperatives de Treball Associat o Coop 57.

Durant aquests 35 anys d'intensa activitat, el Col·lectiu Ronda ha conservat el seu ideari de lluita contra l'explotació econòmica, política i social, amb uns criteris organitzatius d'autogestió i participació que s'han anat adaptant a les noves necessitats i contextos socials. ☺

Per contactar:

COL·LECTIU RONDA

www.cronda.coop - cr@cronda.coop

Diversió, diners i natura

✉ Isaac Vilalta

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Com si es tractés d'un conte, el Comú de Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra) ha llançat el projecte de Naturlàndia. Es tracta d'un parc temàtic de multiactivitats de neu que s'ubicaria a La Rabassa, a la Vall de Madriu, declarada patrimoni de la humanitat per la Unesco pel seu interès paisatgístic i cultural. Naturlàndia presumeix de pistes d'esquí de fons, tobogans de neu, jocs d'aventura, restaurant, gimnàs, jacuzzi, zona d'aigües... Tot plegat, elements propis d'un conte de fades que tot just comença i que té molts detalls amagats per conèixer.

L'Associació d'Amics de la Rabassa demana transparència en les informacions i respecte en el tractament de la natura

► **Els Amics de la Rabassa: oposició al projecte**

Com si es tractés d'un conte, ha aparegut l'Associació d'Amics de la Rabassa per demanar, principalment, transparència en les informacions i respecte en el tractament de la natura. El dissabte 13

Roser Font

Passejada per la Vall de Madriu

d'octubre, aquesta associació va organitzar una sortida popular al planell de Conangle que va concentrar més d'un centenar de persones. El seu portaveu, Josep Maria Goicoechea, es mostra "satisfet amb la resposta de la gent. El que volíem era agrupar el màxim de gent possible i aconseguir ressò mediàtic. En farem més, segur. I estem disposats a arribar fins el final".

El primer projecte de Naturlàndia s'acaba a principis del mes de desembre amb la inauguració de la temporada d'esquí. I, d'aquí dos anys, el Comú té previst inaugurar un parc temàtic, un refugi-centre esportiu i un telecabina que connectarà el centre del

poble de Sant Julià amb el planell de Conangle. Tots aquests projectes inclouen noms com "prehistòria", "camp de tir" o "wellness". Però es troben amb l'oposició dels Amics de la Rabassa i amb la denúncia d'una llista llarga que planteja el cara a cara entre la rendibilitat econòmica i el cost mediambiental, com la tala d'arbres o el perill que corren algunes espècies animals. De fet, el Comú i els Amics de la Rabassa ja s'han reunit en dues ocasions. La primera va ser el 4 de setembre. "En aquesta primera trobada, des d'El Comú ens van donar tota la informació, és a dir, que aquí sí que hi va haver transparència. Ara, tenen clar que és un projecte de futur i

que els ajudarà a dinamitzar la parròquia a nivell turístic i econòmic. A la reunió, nosaltres vam plantejar el nostre punt de vista però vam veure, encara més, la seva fermesa davant un projecte que qualifiquen d'excel·lent", assegura Goicoechea.

► **Transparència i respecte**
"Però, quan demanem transparència també denunciem que, aques-

ta setmana passada, el Comú hagi distribuït exclusivament un document amb la informació del projecte a tota la població, justament ara, quan el 2 de desembre hi ha eleccions comunals a Andorra. Al Comú li molesta que exigim transparència en tot aquest procés, però és que creiem que hi ha hagut obscurantisme i declaracions a mitges des del principi".

Naturlàndia vol ser un parc temàtic de multiactivitats de neu a La Rabassa, una zona que és patrimoni de la humanitat per la Unesco

El conte de Naturlàndia no té final, de moment, ni feliç ni infeliç per a ningú. El Comú de Sant Julià manté els projectes i els terminis previstos. Els Amics de la Rabassa també mantenen la seva lluita i la seva oposició al projecte. ☹

Per contactar:

AMICS DE LA RABASSA
www.amicsdelarabassa.org

'Vaig venir amb pastera, però no sóc immigrant, sóc de Barcelona'

EL LABORATORI ANTIRACISTA REUNEIX JOVES D'ARREU QUE DISCUTEIXEN I ESTABLEIXEN SINÈRGIES PER LLUITAR CONTRA EL RACISME

✉ Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Durant tot el cap de setmana, un cinquantena de joves de tot l'Estat s'ha reunit a diversos indrets de Barcelona per experimentar, a través de l'art i la discussió, les diverses formes que pot prendre el discurs antiracista. S'ha celebrat el Laboratori Antiracista, organitzat per l'organització SOS Racisme, i el resultat ha estat una molt diversa mostra de *hip hop*, fotografies, vídeos o grafitis. Tots aquests es feien a partir de tallers, on es pretenia que la participació dels i les joves "incentivés la seva reflexió i desenvolupés les seves idees mitjançant les seves habilitats".

"Per a fer créixer la lluita antiracista, hem de fer entendre a la societat que existeix el racisme i que ens perjudica a tots"

Del taller de *hip hop* en va sortir aquesta lletra d'un jove del barri barceloní del Raval: "vaig

venir amb pastera, però no sóc immigrant, sóc de Barcelona", i és que la identitat arrelada a un origen determinat va ser un dels temes més recurrents, tant als tallers, com a l'assemblea política que va tenir lloc el diumenge al matí. En aquesta assemblea, també es va discutir de la discriminació que pateixen les persones que migren o que són filles de persones que han migrat, en àmbits com l'educació, l'accés a l'habitatge, el treball, la salut, al carrer o per part dels diversos cossos policials.

Al manifest de conclusions de l'assemblea, llegit durant l'acte públic que es va celebrar el diumenge a la tarda al Parc de l'Espanya Industrial (Barcelona), es va denunciar que "per molt català que et sentis, els i les joves amb

noms o colors de pell diferents a la majoria pateixen discriminacions". O que cada cop que una persona immigrant es sent "integrada i té sentiment de pertinença a un lloc, un policia et demana els papers per a fer-te sentir sospitos". El manifest va demanar, finalment, "la necessitat d'un discurs alternatiu que defensi la convivència", i que "per a fer créixer la lluita antiracista, hem de fer entendre a la societat que existeix el racisme i que ens perjudica a tots".

La tarda del diumenge, que va comptar amb partits de bàsquet, duels de *rap* antiracista, ball, diables i samba, entre d'altres, també va oferir el concert d'en Welelò, un jove negre que explica les dificultats que va tenir per aconseguir que a la seva escola (catalana), la gent aprengué a pronunciar el seu nom, i que quan va viatjar a Guinea, li van dir "el teu nom és impronunciable, com es nota que vens de tant lluny". ☹

Per contactar:

SOSRACISME@SOSRACISME.ORG
[HTTP://LABORATORIANTIRACISTA.BLOGSPOT.COM/](http://LABORATORIANTIRACISTA.BLOGSPOT.COM/)

Publicitat

SUBSCRIU-T'HI. QUOTA ANUAL 12 EUROS

EUROPA DE LES NACIONS LA REVISTA DEL CIEMEN

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona. T. 93 444 38 00 Fax 93 444 38 09. www.ciemen.org

Cel·luloide àrab

EL MÓN ÀRAB COMENÇA AL SÀHARA OCCIDENTAL, ACABA A BAGDAD I ÉS BRESSOL DE TOTS ELS CONFLICTES DE LA HUMANITAT: PEL PETROLI, PER L'ALLIBERAMENT NACIONAL, PER LA RELIGIÓ O PER LA IDENTITAT. LA REALITAT, PER FORTUNA O MALAURADAMENT, SUPERA LA FICCIÓ, I AL CINEMA ÀRAB LI SOBREN HISTÒRIES PER EXPLICAR

↳ Sergi Picazo
/cultura@setmanaridirecta.info/

Un retall de la rica i àmplia cultura cinematogràfica àrab va visitar Catalunya el cap de setmana passat, concretament Sant Feliu de Llobregat, durant la primera edició de la Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani. L'organització Sodepau va posar la infraestructura; el CineBaix, un cinema de titularitat pública i gestionat per voluntaris, l'escenari; i Beirut DC, una associació de cineastes que organitza el Festival de Cinema Days of Beirut, les pel·lícules. El resultat de tot plegat, un èxit de públic i emocions.

La mostra, que es va presentar com "una aposta pel cinema com a eina d'educació pel desenvolupament", va projectar durant quatre dies vuit llargmetratges –ficció i documentals– de caire polític o social, produïts per directors marroquins, egipcis, algerians, palestins i libanesos. Els films es van poder veure per primer cop a Catalunya i, segons l'organització, la missió va quedar complerta. Des de Sodepau, Joan Ribas –un dels coordinadors– explica que l'experiència ha estat positiva "tot i que encara s'han de corregir coses". L'objectiu és que el certamen tiri endavant sense subvencions i amb viabilitat econòmica. Una gran assistència d'espectadors serà la clau del futur. "La mitjana d'assistència a les projeccions ha estat d'unes 150 persones. Més del que esperàvem en un primer moment. Tanmateix, aspirem a més. L'objectiu per l'any que ve és que milers de persones hi assisteixin durant tot el cap de setmana",

explica Ribas. Segons els organitzadors, "la inexistència d'un certamen d'aquest tipus a Catalunya és una mancança important: per una qüestió artístic-cultural i pel necessari apropament a la ciutadania dels problemes que afecten aquests països, que ens són tan propers geogràficament i culturalment".

La mostra de Sant Feliu va néixer amb l'apadrinament del Festival de Cinema Àrab de Beirut, un certamen organitzat per Beirut Development and Cinema. L'objectiu del festival i de l'associació de cineastes libanesos és donar suport als productors àrabs independents. "El govern del Líban, per posar un exemple, mai no ha donat suport al cinema àrab. Els anys 70 i 80 van ser molt difícils per tothom a causa de la guerra, però també ho van ser pels cineastes", explica Jean Chammoun, un dels directors i productors libanesos més importants. I per això, s'ho van haver de fer ells mateixos, buscant finançament a Europa –sobretot a França– i filmant sense pressupost i de manera quasi artesanal. Amb suport europeu, recentment també ha sorgit el projecte Medscreen, una coalició formada per Beirut DC, Ankara Sinema Dernegi i Europa Cinemas, amb l'objectiu d'introduir el cinema àrab en els circuits comercials europeus.

Cinema comercial i d'autor
Jad Abi Khalil, promotor de Beirut DC i del projecte Medscreen, diferencia el cinema àrab entre el comercial –bàsicament, produït a Egipte– i el d'autor. Tanmateix, per a ell, "cinema polític és tot el cinema". Quan un director vol

Imatge de la pel·lícula **Bled number one**

mostrar el seu punt de vista sobre una situació concreta a qualsevol país àrab, la seva pel·lícula es converteix en política. Khalil creu que els cineastes àrabs "estan intentant trobar un llenguatge diferent i propi" per fer cinema, tot i que sovint es nota la influència francesa. La producció de pel·lícules àrabs no és comparable a la d'Europa, els Estats Units o l'Índia ja que, segons Khalil, "d'una banda no tenim recursos i fer cinema de ficció és molt car" i "d'altra banda, patim el problema de la censura". Les pel·lícules i documentals sobre la causa palestina no solen tenir problemes per projectar-se. En canvi, per exemple, el Marroc no acceptaria cap film contra la monarquia, Aràbia Saudita, cap crítica a l'islam, i Algèria, cap documental en favor dels integristes islamistes. El país més obert, segons l'opinió de Khalil, és el Líban, mentre que la censura és més dura a Egipte, Síria o els països del Golf Pèrsic.

Censura
Una mostra de l'existència d'aquesta censura van ser els problemes que va tenir la pel·lícula *Barakat* –dirigida per Djamilia Sahraoui– per fer-se i distribuir-se. El film denuncia, amb l'exemple d'un cas concret,

la situació dels 8.000 desapareguts durant la guerra civil als anys 90, segons les xifres de l'Associació de Famílies de Desapareguts a Algèria. La seva presidenta, Nassera Dutour, explica que hi ha poques pel·lícules a Algèria sobre la guerra i reivindica la necessitat que "tothom conegui aquesta història". En altres paraules, Dutour, al cinefòrum de després del film, va afirmar que "el govern algerià s'entesta a oblidar, però nosaltres no volem passar pàgina. Volem el llibre obert per tal que no tornin els anys de la guerra i la repressió". Precisament, Nassera Dutour és una dels milers de mares algerianes que encara busca el seu fill desaparegut.

La Mostra de Cinema Àrab va abordar temes com els drets humans, la situació de la dona, la immigració, la pau i la postguerra. Tots aquests són, precisament, eixos de treball dels projectes de cooperació de Sodepau al Marroc, Algèria, Palestina i, recentment, al Líban. L'alt nivell de les pel·lícules –la ficció va agradar més que els documentals, segons diversos assistents– va deixar més que satisfets els organitzadors. Joan Ribas, de Sodepau, comenta que "hem trencat tòpics sobre el món àrab" i, alhora, "hem fet arribar a

la gent del Baix Llobregat la realitat social i política de l'altra banda del mar". Pel·lícules com *Falafel*, de Michel Kammoun –que narra les vivències d'un jove libanès i els seus passejos nocturns amb moto a l'estiu de Beirut–, o *Dunia*, de Jocelyne Saab –que explica la trobada entre una ballarina egípcia doctorada en literatura i un escriptor–, són dos exemples que trenquen amb la concepció habitual sobre els països àrabs. Més enllà de les mesquites i del vel, hi ha molta vida, molts conflictes i molt d'amor.

WEBS RECOMANADES:
www.arabcinemadirectory.com
www.med-screen.com
www.cinebaix.com/mostra07

Moment de la mostra a Sant Feliu de Llobregat

El Ken Loach àrab

Alguns anomenen Chammoun el Ken Loach àrab. Ha rodat una vintena de pel·lícules i documentals al Líban i a Palestina amb un to social i amb un punt de vista laic i d'esquerrers. "Veure els seus films és una manera d'aprendre la història d'Orient Mitjà", diu Jad Abi Khalil, director de Beirut DC. Durant els darrers anys, Chammoun i la seva dona –la directora de cine palestina Mai Masri– han gravat films sobre la

situació dels infants a Palestina, els camps de refugiats o les conseqüències de la guerra civil del Líban. Chammoun creu que "la imatge té un gran impacte en la societat" i, per això, va decidir començar a gravar documentals durant la guerra del Líban. "Estic fart de la guerra. Vull viure en pau. L'única solució per un futur en pau al meu país és una educació laica i oberta", va explicar al cinefòrum de Sant Feliu.

Pim-Pam-Pum

“Intento que la màgia sempre em sorprengui a mi mateixa”

LAURA MUÑOZ. CLOWN I MAGA

La pallassa Mandarin ha trepitjat bastants escenaris. Des d'Argentina, d'on prové, i continuant amb les tarimes catalanes, els seus espectacles combinen el *clown* amb la màgia, tant per públic infantil com per adults. Amb diverses propostes dins les mànigues, ha actuat, entre d'altres, al teatre Llantiol de Barcelona, a la Fira de Tàrraga i a les Festes de la Mercè. La Laura també s'ha endut la Mandarin a diversos projectes de Pallassos sense Fronteres i, actualment, a la Fundació Theodora, per als pallassos d'hospital. Aquest any ha estat una de les programades al segon Festival de Dames Màgiques, a Terrassa (13 al 15 de juliol)

Alejandro Maestre Gasteiz

✉ Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Com s'introdueix la màgia en l'univers *clown*?

Personalment, introdueixo la màgia com a element sorpresa del *clown*, potenciant-ne l'efecte visual de cara al públic. Alhora, i a nivell de dramatúrgia, intento que la màgia sempre em sorprengui a mi mateixa, alerti el personatge i contribueixi a l'efecte sorpresa.

Per crear il·lusió?

Sí... i també per crear absurds. Amb la màgia pots fer que succeeixin coses absurdes. Per exemple, el personatge té una pilota, se n'intenta desfer i, de cop, n'apareixen no dues sinó quatre. M'agrada prendre la màgia com a fracàs mateix del

personatge en escena, fet que li dona molt joc. És una manera de mostrar la màgia que trenca amb el "mira que bé que ho faig", per passar al "mira què em passa".

Sempre que pensem en algú que fa màgia ens acostumem a imaginar un mag i no pas una maga. Un estereotip que canvia?

Crec que sí, que està canviant, i ja apareixen noms de magues als programes de festivals internacionals de màgia. Alhora, un fet que em crida l'atenció és que les dones que fan màgia acostumem a barrejar-la amb d'altres disciplines artístiques. La màgia "pelada" no hi apareix tant, a diferència del món màgic masculí, on sí que trobem personatges reconeguts que tan sols fan servir aquesta art.

Alguna anècdota de maga en un món de mags?

Meva no. No obstant això, una dona gran que conec i que té una botiga reconeguda del món de la màgia em va explicar que per poder fer màgia, quan era jove, es va haver de casar amb un mag. Començant com a assistenta va poder participar en els trucs, ja que la imatge de la maga no era massa ben vista. **Darrerament, i després d'una època més apagada, se'n torna a sentir parlar. Creus que la màgia ha tornat a aparèixer?** I tant, la màgia ha ressorgit. Fins i tot està de moda. Vagis per on vagis pots veure espectacles de màgia de diferents tipus en cartell i amb èxit de públic, un nou llibre del Mag Lary i moltes propostes relacionades amb aquesta art.

Les arts rares en escena

IV FESTIVAL INTERNACIONAL CREA, BARCELONA, 21 AL 27 D'OCTUBRE

La Cosa Nostra - La Cotxera. <M> Lluçmajor i Vilapiscina
www.pvcteatro.tk - www.creacrea.tk

✉ Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

La Cosa Nostra i PVC teatre reprenen el Festival Internacional CREA, d'arts escèniques rares, de Barcelona. Una setmana d'intervencions a l'espai públic i a l'escenari, amb tallers inclosos, que van des de l'UV *dancing*, a la *video-performance*, recorrent un ampli ventall de llenguatges artístics innovadors, salvatges i trencadors.

Formats, imatges i sensacions

Repartits entre els espais de la Cosa Nostra i La Cotxera, del 24 al 27 d'octubre, es podran veure més d'una vintena de propostes molt dispars entre si, però totes amb l'essència rara avis. Dimecres al vespre, Human Trash i la Pubilla Daltónica obriran les actuacions amb la presentació de l'espectacle de polipoesia-*clown* i acció poètica "Polipaleta!". El divendres 26 d'octubre, a partir de les nou del vespre i a La Cosa Nostra, es podrà veure el treball de grups com Su Dantza, amb vestits i visions futuristes de l'univers en un espectacle de UV *dancing*. A mitjanit, serà el torn de la companyia La Cabeza Descalza, presentant "Las ciudades invisibles", una barreja de música, dansa, vídeo i fusió de so, espai i moviment a partir del text d'Italo Calvino.

El concurs de llançament de monitors, el qual funciona des de l'any 2005. Deu persones contra deu pantalles i guanya el qui arriba més lluny. Un segon és el taller titulat "Pensar per deixar de pensar i accionar", que durà a

Els plats forts

Un dels plats forts del festival és el concurs de llançament de monitors, el qual funciona des de l'any 2005. Deu persones contra deu pantalles i guanya el qui arriba més lluny. Un segon és el taller titulat "Pensar per deixar de pensar i accionar", que durà a

terme Rocío Boliver i que acabarà amb una mostra el dijous 25 d'octubre a la Cosa Nostra.

Les condicions de creació cultural a la ciutat

PVC va decidir fer una presència del festival el divendres 19 d'octubre al migdia a l'FNAC de la plaça Catalunya i aprofitar l'ocasió per dir unes quantes coses. Així, després d'un pica-pica i la presentació del grup organitzador del festival, PVC va fer un anunci sobtat. El conegut, conegut per les seves actuacions a l'espai públic, va comunicar la seva decisió de deixar de crear espectacles de teatre de carrer fins que no canviïn les circumstàncies dels espais per a la creació cultural a la ciutat.

La flama de la llengua a les universitats

MÚSICA, XERRADES I MOSTRES DE CULTURA POPULAR
MARQUEN EL CORREUNIVERSITATS D'ENGUANY

✉ Lluç Salellas
/cultura@setmanaridirecta.info/

Durant aquesta setmana, el Correllengua 2007 arriba als centres d'ensenyament superior de Barcelona, sota la tradicional fórmula del Correuniversitats. Un any més, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i l'Associació d'Estudiants Progressistes (AEP), amb la col·laboració de la CAL, han organitzat diferents actes a les facultats de les universitats públiques de Barcelona per tal de reivindicar l'ús social del català i la necessitat d'incrementar les mesures de protecció de la llengua, també als centres educatius.

Aquesta edició, a més, es presenta més compromesa que mai després que, a inici de mes, la CAL presentés un informe on demos-

trava que les universitats de Barcelona no compleixen la llei de política lingüística a l'hora de fomentar el català entre l'alumnat estranger. En la línia del compromís, un altre exemple és la constatació feta pels sindicats estudiantils que l'aplicació del Procés de Bolonya està portant, com ja havien anunciat els mateixos sindicats, una disminució de la presència de la llengua catalana a les aules d'ensenyament superior d'arreu dels Països Catalans.

Cantimplora a Física

Per aquests arguments i d'altres, el SEPC i l'AEP han preparat diferents activitats durant aquesta setmana. Xerrades sobre el cinema en català o la literatura catalana i les dones, a la Universitat Pompeu Fabra; exhibicions de cultura popular catalana, el dijous 25 d'octubre a la Universitat

Autònoma o a la facultat d'història de la Universitat de Barcelona; i, fins i tot, espectacles musicals amb la Bodega de Sió, el dimecres 24 d'octubre a la facultat de biologia de la UB, o de Josep Maria Cantimplora, el dimarts 23 a la facultat de física de la mateixa universitat.

A diferència d'altres edicions, el Correuniversitats 2007 no acabarà amb un concert propi, per qüestions de calendari, sinó que finalitzarà amb les activitats de la Plataforma per la Llengua el mateix 25 d'octubre, als jardins del Palau de Pedrables, sota el lema "Festa means party". Burman Flash i At Versaris seran els protagonistes d'aquesta jornada, que té com a objectiu conscienciar els estudiants erasmus de les peculiaritats nacionals i lingüístiques dels Països Catalans.

Irene (La Burxa)

La festa del 'Jarbanzo'

CONCERT DESÈ ANIVERSARI D'HACE COLOR. 2N ROUND
ATENEU POPULAR DE NOU BARRIS, 20 D'OCTUBRE
RÀBIA POSITIVA, SAGARROI I O JARBANZO NEGRO

↳ David Vázquez
/cultura@setmanaridirecta.info/

La segona acció musical que ha organitzat l'associació Hace Color amb motiu del seu desè aniversari es va celebrar el 20 d'octubre. El mes de juliol passat van ser Nour, La Kinky Beat i Fermin Muguruza els que van omplir el cartell del primer round, dins el Festival Cruïlla de Cultures de Mataró. En aquest segon concert, els encarregats d'omplir l'Ateneu Popular de 9 Barris van ser Ràbia Positiva, Sagarroi i O Jarbanzo Negro.

La comunitat gallega de Barcelona no es va voler perdre l'ocasió de veure per darrer cop O Jarbanzo Negro. Portaven gairebé tres anys inactius i aquest era un bon motiu per fer

l'acomiadament necessari. El públic va respondre. Ràbia Positiva va obrir el concert, tot acomiadant la gira 2007 *Sentiment, compromís i acció!*, el títol de l'esperat CD/DVD que estrenaran els propers mesos, amb motiu del seu quinze aniversari. Després va ser el torn de Sagarroi, que presentava el seu quart disc *Baleike* i una nova formació que sonava molt més compacta que en anteriors ocasions. Amb la incorporació d'un nou bateria i de la veu de Mirem, la banda de Iñigo Muguruza (Kortatu, Negu Gorriak, Joxe Ripiau) camina a la perfecció, a base de ritmes que cavalquen entre el reggae i l'ska.

Quan va arribar el torn d'O Jarbanzo Negro l'Ateneu ja bullia. Els gallescs van convertir l'esce-

nari en un espectacle vibrant on els malabaristes anaven apareixent entre una infinitat de convidats que, al llarg de totes i cada una de les cançons, aportaven el seu gra de sorra fins a convertir l'actuació en un autèntic circ. La connexió amb el públic va ser total i el repertori no es va deixar ni una sola de les peces característiques dels jarbanzinhos. L'actuació va durar prop de tres hores. La insistència del públic va fer que sortissin de nou, fins i tot quan els llums ja estaven encesos i la sala mig buida. Era el bis interminable, on les versions de clàssics del rock basc (Cicatriz, Kortatu...) van prendre un inesperat protagonisme, moment en què la invasió de l'escenari era, ja, inevitable.

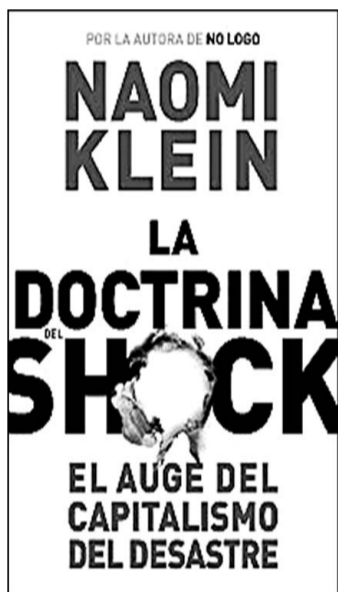

Eloy de Mateo

'La doctrina del shock. El auge del capitalismo del desastre'

NAOMI KLEIN
PAIDÓS, 2007

De l'autora de *No Logo*, el llibre aprofundeix en la tesi que els xocs autoritaris, els electroxocs i els xocs econòmics neoliberals van de bracet. El llibre és un repàs complet que, des del Xile de 1973 fins a l'Iraq d'avui, passant per la Bolívia dels 80, la Polònia postcomunista o la Xina de la massacre de Tiananmen de 1989, demostra que el lliure mercat s'ha imposat a sang i foc al llarg del planeta. Destruïnt completament la ficció ideològica de la mà invisible del mercat, demostra que les privatitzacions d'empreses estatals, les retallades de les despeses socials, les desre-

gulacions dels mercats de treball i, en definitiva, la creació de les condicions òptimes per l'acumulació del capital s'han imposat arreu amb mà de ferro: amb la dictadura, la contrarevolució, el xantatge, la tortura o la guerra. IVAN - LA CIUTAT INVISIBLE

'Workingman's death'

(FILMAX, 2005)
DIRECTOR I GUIONISTA: MICHAEL GLAWOGGER
GÈNERE: DOCUMENTAL
DURADA: 112 MINUTS
IDIOMES: VOSE (MULTILINGÜE)

Impactant documental força treballat estèticament, *Workingman's death* és un molt notable document sobre el treballador i el treball. Combina, amb relativisme, el costat més fosc d'una feina de supervivència, precària i de duríssimes condicions, amb el fet que la vida continua. Perilloses mines de carbó a Ucraïna, transport de sofre esgotador a Indonèsia, un quasi ritual i colorista ball de vida i mort en un mercat de la carn nigeriana... Glawogger viatja pel

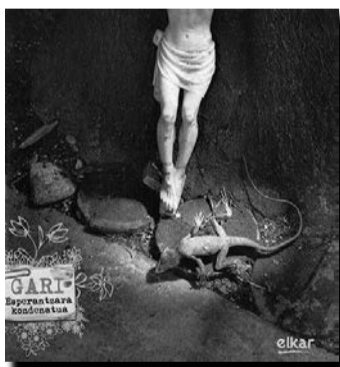
món i ens mostra un proletariat quasi esclavista, que als països del Nord evoluciona en benefici d'altres relacions de dependència més subtils, però ben present arreu del món. Com a exaltació mestissa del treballador i retrat trasbalsador de maneres de sobreviure molt exigents (amb alguna pinzellada irònica), l'obra requereix una certa elaboració per part de l'espectador i no ofereix respostes evidents i unívokes als territoris que explora. IGNASI FRANCH

'¡Participación! Una caja de herramientas para la economía social'

REVISTA ILLACRUA (ED.)
ICARIA -MILENRAMA, 2007
PÀGINES: 199

El Col·lectiu Illacrua ens presenta un recull adaptat dels seus *Quaderns Participació*, amb capítols pràctics vinculats al salt cap a l'economia solidària. 12 capítols d'una caixa d'eines que pretén resoldre i facilitar els dubtes que sorgeixen a l'hora de constituir una cooperativa de consum, de treball, una xarxa d'intercanvi o, fins i tot, com resoldre conflictes a través del joc i no avorir-se a les assemblees. Respostes senzilles a moltes preguntes que sorgeixen habitualment i que entenen l'economia solidària des d'un vessant més social i comunitari, que passa des de l'edició d'un butlletí de contrainformació a com fer el salt al *software* lliure. Com un recurs més, al final de cada capítol, s'indiquen un conjunt de llibres, revistes i enllaços web vinculats a la producció dels moviments socials i per als moviments socials. Estel B.Serra

'Esperantzara Kondenatua'

GARI
(ELKAR)

Gari va ser el cantant dels històrics Hertzainak. La seva veu sempre ha estat essencial i ha acompanyat tota una llarga generació de joves que, durant la segona meitat dels vuitanta i la primera dels noranta, gaudia de l'excel·lent nivell del rock basc compromès. De les cendres d'Hertzainak, algun dels seus membres es va integrar a Doctor Deseo, mentre la veu de Gari iniciava una carrera en solitari després d'un temps de silenci. Actualment, compten amb quatre treballs editats i aquest *Esperantzara kondenatua* és la darrera entrega. Els seus dos primers discos, *Gari* i *Eguzki berri-*

tan zaude, són dos magnífics treballs que mostren el vessant més rocker i dinàmic de l'artista, on predomina el mig temps i unes tornades que enganxen ràpidament. Al tercer treball, *O-tik*, trobem un Gari més intimista i fosc, amb cançons irregulars i que no arriben al nivell dels anteriors treballs. Ara, reapareix després de tres anys d'absència, amb un disc on cançons com "Gaur" o "Nire gu berriarekin" atrapen de seguida. Cançons directes, però també lentes, textos de Jon Maia i Roberto Mosos (Zarama) entre d'altres, música que es deixa escoltar i que agrada. DAVID VÁZQUEZ

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

DISSABTE 27
L'USURPA CELEBRA 500 NÚMEROS
Al Marici Weu, carrer Mare de Déu de la Salut 57. <M> L4 Alfons X

L'Info Usurpa et convida a festejar els 500 números.
21 h. Pica-pica i cantautors amb Rinkonete en tu retrete.
23 h. Festa amb Dj Norman Duval (pop) Dj Makeu (electro) i Dj Raffayellow (Electro) i més sorpreses

Mira també: squat.net/ usurpa

DIMARTS 30
DEBAT SOBRE LA TRANSPARÈNCIA I EL RETRE COMPTES A LES ENTITATS NO LUCRATIVES
19 h. A l'edifici La Pedrera, Passeig de Gràcia, 92.

Arran del qüestionament públic de determinades pràctiques en el marc d'algunes organitzacions, el debat sobre la transparència ha esdevingut un fet mediàtic i de plena actualitat. Des de l'OTS hem considerat important recollir i capitalitzar en positiu aquest debat amb l'elaboració d'una publicació que incorpora una anàlisi transversal d'articles d'opinió. Què s'ha dit sobre la confiança social? I sobre la legitimitat de les entitats del tercer sector? Quin rol han tingut els mitjans de comunicació? Com hem de retre comptes a la societat? Confirmació d'assistència: www.tercersector.net/transparencia o al telèfon 93 217 72 97. Entrada gratuïta. Places limitades. Als assistents se'ls lliurarà un exemplar de la publicació.

Organitza: Observatori del Tercer Sector

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 25

70 aniversari de les col·lectivitzacions d'empreses a Catalunya. Una experiència d'autogestió i solidaritat. (juliol 1936- gener 1939)
 Del 23 d'octubre al 8 de novembre de 2007. Exposició a la Facultat de Geografia i Història de la UB. Montalegre, 6. Barcelona.
 Organitza: CGT de Catalunya
 19 h. "El record de l'experiència." Joan Ullés, participant en les col·lectivitzacions. Dimarts 30 d'octubre a les 19 h: "El Decret de col·lectivitzacions: un projecte d'economia social." Miquel Izard, Professor Emèrit de la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona.

"Who is who en fotografia"

18 h. al CCCB. Barcelona
 Oportunitat per a conèixer col·lectius que es dediquen a la fotografia a la ciutat i quines son les seves propostes.
 Organitza: Photographic Social Vision

DIVENDRES 26

Vida i mort de THOMAS SANKARA
 20 h. a l'Ateneu la Torna. c. Sant Pere Màrtir, 37
 "El 'Che' negre, president dels pobres, de Burkina Faso, la terra dels homes dignes".
 Amb Antonio Lozano, escriptor i guanyador del 1r Premi Internacional de Novela Negra Ciutat de Carmona amb *El cas Sankara*.
 Organitza: Ateneu la Torna

Presentació del llibre 'Afganistan como un espacio vacío. El perfecto estado neocolonial del siglo XXI'
 19 h. a la Central del Raval. Elisabets, 6. Barcelona
 A càrrec de l'autor Marc W. Herold (professor d'Economia a la Universitat de New Hampshire, Estats Units). Presentarà l'acte: Alejandro Pozo (investigador de pau i conflictes del Centre d'Estudis per a la Pau J.M. Delas, Justicia i Pau).
 Organitza: Plataforma Aturem la Guerra

Acte sobre la situació a l'Afganistan sota l'ocupació

19 h. Cripta de la Llibreria Central del Raval. c. Elisabets 6, Barcelona
 Intervindran: Marc W. Herold (professor d'Economia a la Universitat de New Hampshire, Estats Units i autor del nou llibre *Afganistán como un espacio vacío: El perfecto estado neocolonial del siglo XXI*), i Alejandro Pozo (autor de *Los ejércitos «humanitarios». Las operaciones españolas en el exterior 1999-2005*).
 Organitzen: Plataforma Aturem la Guerra, Foca edicions i la llibreria La Central.

Jornades "Guatemala després de les eleccions"

Els dies 26 i 27 d'octubre
 c. Vistalegre, 15 baixos.
 Ronda Sant Antoni, Barcelona.
 A la xerrada s'analitzaran els resultats electorals, l'abstenció, la corrupció, el militarisme, els indigenistes, Rigoberta Menchú... Una altra Guatemala és possible?
 Divendres 26, a les 19:30 h: Passi del documental: *El cuento de la democracia*, dins del Cicle de debats i documentals 2007 de la Casa de la Solidaritat.
 Dissabte 27, a partir de les 19 h. Audiovisual sobre les eleccions. Xerrada: "Quines alternatives té l'esquerra a Guatemala?" a càrrec de Henry Morales, coordinador d'Internacional del Movimiento Tzuk kim-pop, de Guatemala. Les jornades es faran a la Casa de la Solidaritat, Organitza: Associació d'Amistat amb el Poble de Guatemala

CORRELENGUA 2007 a TORTOSA

17:30 h. Plaça dels Dolors
 Jocs populars, xocolatada i contacontes.
 20 h. Casal Popular Panxampla.
 Presentació del "Manual de glosat" i taller de cançó improvisada amb Cor de Carxofa.
 Sopar + festa + cant improvisat.
 Dissabte 27. 23:30 h. Llotja del Parc. Concert amb: GRA FORT, TERRER ROIG i + festa!

DISSABTE 27

Xerrada sobre T. Sankara
 19:30 h. Casal Popular La Fadulla, Manresa
 I presentació del llibre *El caso Sankara* a càrrec d'Antonio Lozano.
 Organitza: Somnis desperts i Assemblea de Joves de Manresa.

Correllellengua a l'Eixample

A partir 10 h. a la Plaça d'André Malraux
 Participen; Assemblea de Joves de l'Eixample Nord, Casal de Joves. Xiroc i Maulets.

Actes d'inauguració del nou local de CNT Cornellà

c. Florida n.40
 El programa començarà amb una xerrada-presentació a càrrec del Secretari de l'Organització del CN, del Secretari General del CR i d'un company del SOV de Cornellà.
 19h. Homenatge al nostre company Evaristo Ponz Zurita, afiliat al sindicat i de més de 85 anys, per mostrar-li el nostre afecte després de tants anys de lluita per l'anarquia. 21h Pica-pica per a tots/es els/les companys/es assistents, amb el cantautor Pito Karkoma.
www.cnt.es/cornella

DIUMENGE 28

Sortida al Centre d'Instrucció del XVIII Cos de l'Exèrcit Popular de la República a Pujalt (l'Anoia)
 Sortida de Lleida a les 9'45 hores en vehicles particulars. La visita comença a les 11 i s'hi ha de ser abans. Per apuntar-vos, ho heu de fer comunicant-li al David (dsancho2@gmail.com o al telèfon 639 270 039). El preu de la visita guiada és de 5 euros per persona i després, qui ho vulgui, anirem a dinar a algun restaurant de la zona (per confirmar).
 Organitza: Secció Excursionista de l'Ocell Negre

DIMECRES 31

La Lakandona resisteix!

20 h. Al CSO La Bankarota
 c. Rubió i Ors 103. <M> L5 Cornellà
 Cornella de Llobregat
 Concert de suport a la casa okupada de Cornellà. Amb les actuacions d' Els Pitxirecords, K.I.L.L i final de festa amb Dj. Kulebra i Dj. Undrezz
 Hi haurà pintxos

SORTIM DE CASA

DIJOUS 25
CONCENTRACIÓ CONTRA ELS ABUSOS DE PODER.

19.30 h. a la Plaça de l'església Cornellà de Llobregat
 El dia 23 d'Octubre es compleixen deu anys de la mort del nostre company Jorge Bolancel i tornarem a denunciar públicament la repressió i la violència tant psíquica com física que els cossos policials exerceixen diàriament amb total impunitat. Així tornarem a cridar ben fort que ni oblidem ni perdonem.

DIVENDRES 26
CONCENTRACIÓ SOLIDÀRIA

16 h. davant el jutjats de la Plaça Soler i Carbonell. Vilanova i la Geltrú
 Concentració solidària amb l'Uri de Vilanova, acusat de cremar una bandera espanyola durant una jornada de Solidaritat Antirepressiva de Terrassa i arran d'una condemna a un jove terrassenc pel delictes d'ultratges a la bandera.

DISSABTE 27:
CONCENTRACIÓ CONTRA EL PROTOCOL D'EXPULSIÓ D'IMMIGRANTS

12 h. Plaça Sant Jaume, Barcelona
 Les condicions de vida dels i de les immigrants a l'Estat espanyol poden empitjorar. El govern espanyol vol imposar a tots els immigrants expulsats un nou "protocol de seguretat" que preveu l'embarcament en avions de totes les persones a expulsar lligades amb "llaços de seguretat", "grillons metàl·lics", "caputxes", "cascos" i "camises de força".
 Més info: kaosenlared.net

DISSABTE 27
TERCERA CADENA HUMANA PER SALVAR LA PLATJA LLARGA DE TARRAGONA

12 h. A la Part Alta de la platja
 Des del Pla de la Seu, fins a la Plaça de la Font, pel carrer Major.

DISSABTE 27
FINAL DEL CORRELENGUA I MANIFESTACIÓ NACIONAL A PERPINYÀ

El Correllellengua finalitza com cada any a Perpinyà, en la data de l'emfemèride de la signatura del Tractat dels Pirineus, el 7 de novembre de 1659, pel qual les monarquies de França i Espanya van provocar la partició dels Països Catalans, passant a domini francès els territoris catalans de la Cerdanya, el Conflent, el Capcir, el Rosselló i el Vallespir.
Manifestació i concert amb: Pepet i Marieta, La Carrau i Goumalas'K

NO OBLIDEU...

La indirecta

NÉLIDA 'NEKA' JARA, PSICOPEDAGOGA I MEMBRE DEL MTD DE SOLANO

'Els argentins vam aprendre que quan la cosa no funcioni tornarem al carrer'

Nélida "Neka" Jara és una de les militants més emblemàtiques del **Movimiento de Trabajadores Desocupados (MTD) de Solano**, un laboratori de noves i velles lluites socials a l'Argentina. Jara treballava com a psicopedagoga en un hospital dels afores de Buenos Aires, fins que va començar a donar suport al moviment piquetero a finals dels anys 90. Ara té 41 anys i continua lluitant, com el primer dia, amb la gent del seu barri. Fa dues setmanes, va visitar Barcelona per explicar el present i el futur del moviment abans anomenat piquetero.

☞ Hernan Córdoba i Sergi Picazo
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Kiuba

Sis anys després del gran esclat de la crisi a l'Argentina el govern de Kirchner diu que la cosa ha millorat. Vosaltres veieu aquesta recuperació?

Les coses han començat a normalitzar-se i la societat ha recuperat la confiança. La percepció general d'un reactivament econòmic: es construeixen més habitatges, hi ha més treball gràcies a les obres socials... Però, mirant-ho més críticament, la precarietat és l'ordre del dia. La majoria dels sous són molt més baixos que un salari bàsic, i al final de mes la gent no pot pagar la cistella familiar. El preu dels aliments i dels productes bàsics ha crescut molt durant els últims cinc anys, mentre que els salaris s'han quedat igual o pitjor.

"Els recursos naturals, l'aigua i l'energia de l'Argentina, un país que podria alimentar-se a si mateix, es continuen malvenent amb Kirchner"

El govern té el suport de la gent d'esquerres?

Hi ha sectors de l'esquerra que donen suport al govern clarament, però també hi ha altres sectors de l'esquerra que veuen que la cosa no està millorant i, fins i tot, que podria anar cap a pitjor. El 28 d'octubre hi ha eleccions a l'Argentina i podem veure quin dels dos sectors acaba guanyant. Kirchner va oferir una alternativa i la gent hi va confiar

però, després de quatre anys de govern, la crisi econòmica no s'ha resolt i la situació social és preocupant. Més enllà del discurs d'esquerres, aquest és un govern de dretes. I Cristina de Kirchner, la candidata de continuïtat, dona suport al projecte polític del govern i segueix amb el seu discurs populista. Res no ha canviat ni canviarà després de les eleccions. Això, però, d'aquí uns anys acabarà en un col·lapse. Els recursos naturals, l'aigua i l'energia de l'Argentina, un país que podria alimentar-se a si mateix sense cap problema, es continuen malvenent i la gent continua vivint en la pobresa.

Quina relació teniu amb Kirchner i, en general, amb les institucions del govern argentí?

Nosaltres rebem subsidis pels treballadors desocupats i, després, fem el que volem amb aquests diners. Cadascú va pel seu camí: el govern fa la seva i nosaltres, la nostra. Hem patit la repressió, però ara no hi ha una gran confrontació. Tot i això, no hi confiem massa.

Què en queda, avui, de l'esclat social del desembre de 2001?

Els argentins vam aprendre que quan la cosa no funcioni, la societat tornarà a sortir al carrer a protestar. Però, a més a més, vam incorporar al nostre dia a dia moltes petites pràctiques d'activisme social: fer assemblees veïnals per resoldre problemes concrets, treballar de forma cooperativa i organitzar-nos des de la base. Ara, quan hi ha un problema al barri, ens ajuntem tots i fem una assemblea. No hi ha el moviment social que hi havia, però sí que queden experiències de lluita, encara que no tinguin visibilitat mediàtica. Les manifestacions ja no són tan massives, però actualment hi ha protestes fortes per la situació del desaparegut Julio López, o per

la construcció de fàbriques papereres al riu Uruguai.

I els piqueteros? Continuen essent un moviment tant fort i massiu?

El moviment piquetero va sorgir a finals dels anys 90, amb milers de persones reclamant el seu dret de sortir de la marginació i l'exclusió. Feien demandes molt concretes: poder alimentar-se, treballar i tenir salut. Era un moviment d'exclusos del sistema. Estaven fora de les fàbriques, fora de les institucions polítiques... Què podien fer, doncs? Tallar les carreteres! Fer piquets. Però, si bé allò ens va acabar definint-nos, jo crec que no ens identificava: era la nostra eina de lluita, però no la nostra vida quotidiana. Els piquets van construir uns lligams que, poc a poc, es van anar traslladant a la vida quotidiana. El poder polític, però, va buidar de contingut els talls de carretera: era com anar a missa el diumenge. El nostre moviment no renega d'aquella etapa, ni d'haver-nos definit com a piqueteros, però creiem que hem superat el tall de carretera en favor de la lluita quotidiana i dels petits projectes socials.

El moviment piquetero s'ha dividit en moltes tendències: el xoc contra el poder, el replegament intern o els que van pactar amb el govern.

El moviment tenia una cosa en comú: la realitat, el neoliberalisme, ens estava colpejant. Però, després, lògicament, tots aquests moviments es van anar dividint. Era una amalgama d'idees molt gran: partits d'esquerres, peronistes i anarquistes. Tanmateix, el més valuós del moviment piquetero és el protagonisme social i polític de molta gent que no havia participat mai en política. Sobretot les dones!

Sí?

Quan vam començar la nostra experiència a Solano, el 90%

érem dones. Moltes dones em diuen ara: "la meua vida abans era una altra, i no vull tornar-hi". Elles van trobar en el moviment piquetero un espai on sentien que tenien dret de participar i decidir com resoldre els seus problemes.

Quins projectes concrets té ara el MTD Solano?

Més enllà de la demanda de treball, hem creat grups de salut, d'educació popular i d'ocupació de terres. El nostre eix és l'auto-gestió. Tenim forns de pa i sabateries i també produïm roba, aliments o, fins i tot, la nostra cervesa. Per exemple, en alguns barris, tenim horts ecològics i granges d'animals; i en altres barris, petits dispensaris de salut... Tanmateix, tots els projectes estan connectats entre si. Hem creat espais on ens eduquem contínuament i discutim com fer les coses, com produir, com resoldre els problemes... Som grups horitzontals, autònoms, de democràcia directa i on s'ha de compartir el coneixement.

Els vostres centres de salut intenten trencar amb la relació metge-pacient. En lloc del model especialista-malalt proposeu una relació més directa i horitzontal.

On és el coneixement? A la universitat, només? Tots hauríem de saber com prevenir i tractar els nostres problemes de salut, no? El malalt ha de saber com curar-se i conèixer la seva vida, la seva alimentació i la relació amb el seu entorn. Sovint, en alguns barris, els problemes de salut tenen relació directa amb el tractament de la brossa, la contaminació de l'aigua o la higiene personal. Si no hi ha el professional, si no hi ha qui té el poder, no es pot fer res i tot depèn del metge. Els problemes se solucionen quan són a les nostres mans. ●

Sense cap ni cor

☞ Matthew Tree

/opinio@setmanaridirecta.info/

No fa massa, els diaris catalans van parlar d'una trobada formal entre dos presidents asiàtics, com si es tractés d'un parell de polítics normals i corrents. De fet, un d'ells - Roh Moo-hyun, que regeix Corea del Sud - és exactament això: un senyor, segurament un pèl corrupte, però elegit, al cap i a la fi, per una majoria dels seus conciutadans. Per contrast, l'altre participant a la trobada - Kim Jong-il, que mana a Corea del Nord - és un dels caps d'estat més dements del planeta, un assassí de masses que ha convertit el seu país de 23 milions d'habitants en un immens caos famolenc. Un detall que cap diari es va dignar a esmentar.

No fos cas que sentim l'obligació de baixar al carrer per demanar el trasllat de Kim Jong-il al Tribunal de la Haia

Fa poc, va sortir (en anglès) *This is Paradise!*, un llibre escrit per Hyok Kang, un nord-coreà que va aconseguir fugir del país el 1998. Fill d'una ciutat mitjana de prop de la frontera xinesa, ha crescut amb la fam que va començar el 1994 i que encara continua. Es calcula que ha matat entre dos i tres milions de nord-coreans. Kang explica com anaven morint d'inanició els seus professors i els companys d'escola fins que, a l'aula, només hi quedaven una mitja dotzena de nois, tots obligats a recitar de memòria els episodis més gloriosos de la vida de Kim Jong-il. Ja no hi havia llum (amb l'excepció dels focs que il·luminaven l'estàtua gegantesca de Kim Il-sung, el president anterior i pare de l'actual). Gairebé no hi havia trens i les estacions s'havien convertit en sales d'espera farcides d'adults i nens, incapaces de moure's per falta de menjar. Cada vegada hi havia més casos de canibalisme. Mentrestant, el govern s'apropiava dels fons d'ajut enviats per l'ONU i els regalava als oficials de l'exèrcit i als quadres superiors del partit. La propera vegada que Corea del Nord surti als diaris, no estaria de més tenir-ho present, tot això. No fos cas que -tan poc informats com n'estem pels nostres mitjans de comunicació- sentim l'obligació moral de baixar al carrer tots plegats per demanar el trasllat immediat de Kim Jong-il al Tribunal de la Haia. O a la força més propera.